

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

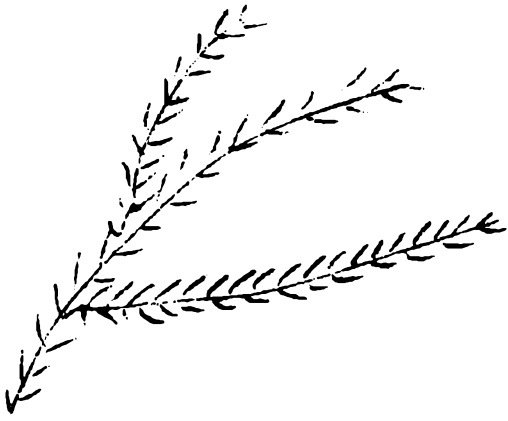
1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900.

Сдѣлано

lv
99.9
H491
lv

DECEMBER 1966

Med de bedste ønsker om en god JUL og et godt NYTÅR
kommer her et lille slægtsskema, der kan arbejdes videre
på. For trykfejl garanteres ikke. - Vi er altid glade for
at få yderligere oplysninger.

De hjerteligste hilsener,

ie og Otto

Udarbejdet til minde om

JUSTA MORTENSEN

født d. 2.juli 1879 i Nyborg
død 1.september 1963 på Amtssygehuset i Glostrup
begravet på Nørre Søby kirkegård, Fyn.

med tak til afdøde translatør Axel Friis, Odense, for mange gode
oplysninger i årene 1950-1957.

Udarbejdet november 1966 af
E.-M. Høybye-Mortensen

Age Høybye-Mortensen f. 2/5-1902	Justa Charlotte Mortensen f. 2/7-1879 d. 1/9-1963 g. 20-7-1901 Morten Nicolai Mortensen f. 20/5-1869 d. 1/12-1943	Alfrida Mathilde Høybye f. Hansen f. 30/10-1856 d. 9/10-1927	fru Hansen død 1893	
Edith g. Nielsen f. 9/2-1904			Niels Hansen Skovfoged på Hverringe d. 1903	
Tove Alfrida g. Godske f. 26/10-1905 (kld. Kylie)		Johan Christian Høybye f. 3/12-1851 i Nyborg d. 9/9-1911 i Nyborg	Anna Marie Høybye f. Larsen f. c. 1813	
Else g. Pedersen f. 12/6-1908			Adam Frederik Høybye f. 31/10-1811 i Nyborg	Maren Elisabeth Christensdatter f. c. 1778 d. 8/4-1825
Børge Høybye-Mortensen f. 4/4-1910				Hans Nielsen Høybye døbt 20-9-1760 f. 1760 d. 1844 begravet 22/7-1844
Fritz Høybye-Mortensen f. 7/6-1911				
Kai Høybye-Mortensen f. 16/9-1912		Ane Mortensen f. Mikkelsen		
Otto Høybye-Mortensen f. 20/7-1914				
Henning Høybye-Mortensen f. 27/2-1916		Søren Mortensen "gammel bedstefar"		
Inge g. Nielsen f. 30/5-1918				
Grethe Elisabeth g. Marseen f. 22/6-1925				

Slægten HØYBYE fra NYBORG

- A.1. Hans Nielsen Høybye, f. 1760 gift med
Maren Elisabeth Christensdatter, f. c. 1778, død 8/4-1825
7 børn:
- B.1. Christen Hansen Høybye, f. 30/5-1802 i Nyborg,
død 14/12-1881 i Odense, Hattemagermester.
gift 1.gang med Ingeborg Jespersen
gift 2.gang med Frederikke Georgine Bolette Teigelkampff
f. 6/5-1821 (se slægten Teigelkampff)
ialt 13 børn
- B.2. Jacob Hansen Høybye, f. 27/12-1806, Smed i Kalundborg
g.m. Boline Petersen
ialt 8 børn
- B.3. Johan Christian Høybye, f. 18/8-1809, død 9/3-1851
Pottemager i Nyborg. Gift 16/5-1840 i Nyborg Kirke med
Augustine Christiane Theilkampff, f. i Nyborg 28/4-1817,
død 4/3-18.. datter af gartner i Nyborg Mads Seiler
Hansen og Ane Kirstine Theilkampff (Mads var søn af Christian
Friedrich Seiler - se slægten Teigelkampff)
2 sønner og 2 døtre
- B.4. Adam Frederik Høybye, f. 31/10-1811 i Nyborg.
Vognmand og avlsbruger, Slotsgade 15, Nyborg.
Gift med Anna Marie Larsen, f. c. 1813, af Landerup.
7 sønner.
- B.5. Lars Nielsen Høybye, Pottemager i Odense, f. 13/12-1816
- B.6. Christian Simon Nielsen Høybye, f. 13/12-1816
Sadelmagermester i Nyborg og København
Gift med Ulrikke Martha Klug.
2 døtre
- B.7. Niels Høybye
sømand

Slægten HØYBYE fra Aalborg (forbindelse ukendt)

- A.1. Frederik Larsen Høybye
- B.1. Nicolaj Frederik Høybye, f. i Aalborg 1823
- C.1. Lars Frederik Høybye, født i Aalborg 10/9-1850
2 sønner

Forbindelse ukendt til:

Stine Høybye, født c. 1778, død 22/12-1848 (70 år gammel)

- B.1. Christen Hansen Høybye, f. 30/5-1802 i Nyborg, død 14/12-1881 i Odense
 g. 1. gang med Ingeborg Jespersen Bahnson, f. i Randers omegn, død i Nyborg
 4 sønner og 1 datter
 g. 2. gang 6/10/1844 med Frederikke Georgine Bolette Teigelkampf,
 f. 6/5-1821 i Nyborg, død 14/12-1881 i Odense
 4 sønner og 4 døtre
- C.1. Jens Hansen Høybye, f. 10-4-1826 i Nyborg,
 Sæbefabrikant, gift med Thea
 adrs.: Kapelvej 58, København
 1 søn og 4 døtre
- C.2. Hans Christian Høybye, f. i Randers 10/6-1830,
 Smedesvend, gift i Nyborg Kirke 22/1-1854 med
 Petrea Christiane Long, f. i Kallundborg 1/8-1831 datter af
 Christian Petersen Long, sømand
 HCH var smedemester på Samsø og i Odense. Guldbryllup i Odense.
 sønner og døtre
- C.3. August Høybye, f. 29/1-1935 i Nyborg
 Maskinarbejder ved Statsbanerne.
 Gift
 3 døtre
- C.4. Marie Cathrine Høybye, f. 30/3-1837
 gift med inspektør Christian Jensen, Nyborg
 1 søn
- C.5. Jesper Mathiesen Høybye, f. 20/11-1841 i Nyborg
 Var med i krigen 1864. Bogholder i vinfirmaet Hyllested i København.
 Gift 27/9-1870 i Faaborg Kirke med Rasmine Christiane Gøye eller Gaoi
 (kaldet Mine), f. i Faaborg 16/11-1845, datter af slagtermester S.Gaoi
 3 børn
- D.1. Ove Høybye
- D.2. ?
- D.3. Ingeborg g.m. italiensk musiker Tonti
 2 sønner og en datter
- E.1. ?
- E.2. Leo, har været ved Berlingske Tidende, er nu rejseleder
- E.3. Eva Tonti g.m. Mexicansk attache i Kingoskirken engang i
 tyverne. Hun var meget køn, gik i skole hos nonnerne.
 Han så hende i kirken.
 Han blev forflyttet til Madrid, senere til Mexico.
- C.6. Ingeborg Lovisa, f. 26/4-1845, ugift
- C.7. Fransiska Cathrine Jensine Høybye, f. 15/1-1847 i Nyborg
 gift med snedkermester Larsen.
- C.8. Johannes Frederik Høybye, f. 18/12/1848
 gift med Marie
 1 søn og 1 datter
- C.9. Frederik Larsen Høybye, f. 31/12-1851, død 6 dage gammel
- C.10. Kathrine Hansine Christine Høybye, f. 8/2-1852
 gift Jørgensen
 1 søn

- C.11. Mathilde Dorthea Cathrine Høybye, f. 30/5-1854 i Nyborg
død i Odense 17/12-1936
gift 31/10-1882 med Hans Henrik Friis, f. 5/2-1855 i Odense, død
12/3-1922 i Odense
Vand- og gasmester, Rd. af Dbg.,
adrs.: Vestergade 19, Odense (Asylgade) og Gråbrødrestræde 4
2 sønner, 1 datter.
- D.1. Henry Emil Friis, f. 19/8-1883 i Odense, Ingeniør
g.med Minna Luxhøi, f. 23/8-1882
2 døtre
- E.1. Else Friis, f. 11/3-1914
g.m. fabrikant Børge Talbro
1 datter
- F.1. Grethe Friis Talbro, f. 3/3-1946
- E.2. Lille Agnete Friis, f. 6/2-1922
g.m. Carl Anton Madsen, f. 3/12-1921 i Varde
1 datter
- F.1. Marianne Friis Madsen, f. 26/3-1949 i Nyborg
- D.2. Juno Friis, f. 24/1-1885 i Odense
gift august 1911 med Hugo Lomholt, f. 7/3-1882 i Nykøbing F.
Postmester i Nakskov. Død 15/1-1942 i København
- E.1. Henrik Lomholt, f. 19/4-1914 i Odense
gift med Ulla Abildgaard Elling
1 søn og 2 døtre
- F. 1. Kirsten Lomholt
- F. 2. Annelise Lomholt
- F. 3. Hans Henrik Lomholt
- E.2. Birthe Lomholt, f. 12/1-1916 i Odense
gift 22/11-1940 i Nakskov Kirke med Peder Carlo Ringgaard
født 10/8-1908 i Drastrup, Maskinmester
1 søn og 1 datter
- F.1. Grethe Ringgaard, f. 28/10-1941 i København
- F.2. Jens Peter Ringgaard, f. 25/1-1944 i Maribo
- E.3. Svend Axel Lomholt, f. i Odense, civilingeniør, ugift
- D.3. Axel Harry Emanuel Friis, f. 6/1-1888 i Odense
Translatør, gift 28/10-1930 i Sundby Kirke i København med
Ellen Simonsen, f. 26/4-1898
(boede i 1952 Gråbrødrestræde 4, Odense)
1 søn og 1 datter (AF har udarbejdet slægtsskema for Friis og
Høybye)
- E.1. Inge Friis, f. 3/11-1931 i Odense
Korrespondent Dansk Forfatterforening, København
- E.2. Hans Frederik Friis, f. 19/4-1934 i Odense
har været i lære hos Shell i Odense

- C.12 Frands Christian Ludvig Høybye, f. 13/7-1856 i Nyborg
gift 8/8-1880 med Sophie Lydia Franck
Smedemester i København
1 søn, 3 døtre
- C.13. Frederik Høybye, f. 2/9-1860, død 26/3-1934 i Nyborg
Ansæt ved Statsbanernes værksted
Gift med Marie, f. 29/5-1865, død 19 nogen og halvtreds
2 døtre
- D.1. boede i Paris
- D.2. Poula g.m. murermester Nielsen i Nyborg
1 datter
- E.1. Inger, tandlæge, gift, bor i København

- B.2. Jacob Hansen Høybye, f. 27/12-1906 i Nyborg
Smed i Kalundborg. g.m. Boline Petersen
8 børn
- C.1. Vilhelm Høybye
- C.2. Carl Høybye
- C.3. Julius Høybye
- C.4. Herman Alexander Høybye, f. i Kalundborg 18/3-1849
død i Helsingør 2/1-1927. Smedemester i Helsingør
Gift 9/5-1883 med Elise Alfrede Emilie Andersen, f. 4/2-1854 i H.
død 3/10-1922, datter af sadelmager Niels Daniel Andersen og hustru
Ellen f. Petersen. Bor i Helsingør
2 sønner, 1 datter
- D.1. Kay Herman Høybye, f. i Helsingør 18/7-1888, maler, g. 14/12-19
1912 med Anna Marie Christiansen, f. 25/2-1892, datter af
Peter Christiansen og hustru f. Sørensen
ads: Helsingør
2 sønner, 2 døtre
- E.1. Sven Erik Høybye, f. i Helsingør 2/5-1913, død 15/9-1923
- E.2. Grethe Marie Elisabeth Høybye, f. 23/12-1917 i Helsingør
gift med kørerlærer Johannes Nielsen, Lyngby
1 søn, 2 døtre
- F.1. Peter Høybye Nielsen, f. 16/9-1941 i Lyngby
- F.2. Dorte Høybye Nielsen, f. 5/9-1945 i Lyngby
- F.3. Gitte Høybye Nielsen, f. 23/4-1953 i Lyngby
- E.3. Lissie Høybye, f. i Helsingør 11/6-1923
kommuneass. i Helsingør. 1 datter
- F.1. Susanne Høybye, f. 19/8-1942, Laborant
- E.4. Henning Erik Høybye, f. i Helsingør 17/11-1927
har været løjtnant i Garderhusarerne. kommuneass.
gift 4/6-1949 med Rota Oline Lederup Dybdal Nielsen
f. i Helsingør 30/8-1930
ads.: Ndr.Strandvej 113, Hellebæk
2 børn
- F.1. Jens Erik Høybye, f. i Helsingør 10/11-1949
- F.2. Mette Høybye, f. 15/2-1956 i Helsingør
- D.2. Max Hubert Høybye, f. i Helsingør 26/2-1891, Trædrejer og Musik
Gift 4/1-1924 med Astrid Dagmar Petersen, f. i Glyngøre
den 26/9-1886, datter af lokomotivfører Peter Petersen og
hustru Hanne Bertha Christensen, Kalundborg.
bor i Helsingør
1 datter
- E.1. Inge Birgit Høybye, f. i Helsingør 18/8-1928, student 1947
gift 26/1-1952 med Finn Viggo Nielsen, f. 24/7-1924
maskinmester ved General Motors
2 børn
- F.1. Søren Henrik Nielsen, f. 15/7-1953 i Kyndby
- F.2. Hanne Birgitte Nielsen, f. 10/4-1956 i Kyndby
- D.3. Ellen Johanne Høybye, f. i Helsingør 4/9-1892, g. 27/3-1929
med Carl Gotfredsen, f. 5/3-1889 død 22/2-1937, søn af
skomager Gotfredsen og hustru Laura Høybye, datter af
smedemester Jacob Hansen Høybye, Kalundborg
Adrs: Amagerbrogade 86, København
ingen børn

C.5. Johanne Høybye

C.6. Laura Høybye, g.m. skomager Gotfredsen (se under D.3 forrige side)

C.7. Camilla Høybye

C.8. Marie Høybye

- B.3. Johan Christian Høybye, f. 18/8-1809, Pottemager i Nyborg død 9/3-1851 af Tyfus, begravet 14/3-1851, døbt 25/8-1809. Konfirmeret 1823. Gift 16/5-1840 i Nyborg kirke med Augustine Christiane Hansen født i Nyborg 28/4-1817, død 4/3-18.. af krampe. Datter af gartner udenfor Strandporten Mads Seiler Hansen og hustru Ane Kirstine Theilkamp.
- C.1. Hans Jacob Høybye, f. 9/11-1840 i Nyborg, konfirmeret 1/10-1854 begravet 26/8-1899 i Odense
Kæmner, Cancelliraad i Odense. Gift med Caroline Marie Madsen f. 1840, begravet 16/5-1929 - 89 år gammel.
5 børn
- D.1. Johan Høybye, f. 1869, begravet 31/12-1878
- D.2. Plejesøn, Albert Andreas Olsen, f. 1870, begr. 26/5-1880
- D.3. Augusta Christiane Høybye, f. 1873, begr. 28/3-1874
- D.4. Olga Ulrikke Elisabeth Høybye, begr. 9/9-1876
- D.5. datter, udøbt, begravet 1878 2 mdr. gammel
- C.2. Maren Christine Høybye (maldet Marie) f. 12/1-1842, død som ung
- C.3. Sophie Marie Høybye, f. 25/3-1846
gift med Chr. Andersen, f. 8/7-1866
- C.4. Frederik Vilhelm Høybye, f. 5/2-1850, døbt 15/2-1850

- B.4. Adam Frederik Høybye, f. 31/10-1811
 Vognmand og avlsbruger, Slotsgade 15, Nyborg
 g.m. Anna Marie Larsen, f. c. 1813 i Larndrup
 Hans 2 huse Slotsgade 15 og Vester Voldgade 7 ejes stadig af
 børnebørnene. Huset i Slotsgade 15 skal have tilhørt familien
 længere tilbage.
 7 børn
- C.1. Lars Hansen Høybye, f. 10/9-1842, vist ugift, død temmelig ung
- C.2. Christian Hansen Høybye, f. 26/9-1844, død i Nyborg februar
 1931. Uddannet som tømrer, derefter postkusk. Førte faderens
 vognmandsforretning videre, var tillige avlsbruger.
 Hans postkappe, horn og hue findes på Nyborg museum.
 Gift med Karen Jensen (blind) f. 1842 et sted på Fyn
 død i Nyborg november 1930
 (Jens Galop - ligvognen blev engang bestilt inden Karen døde)
 2 sønner
- D.1. Marius Høybye, f. i Nyborg 20/8-1872, død i Hellerup 31/3-1928
 Kommunelærer i Faaborg fra c. 1898 til 1910, derefter i
 Hellerup. Gift med Johanne Louise Nielsen, f. 10/12-1874
 i Tranekær.
 1 datter, 2 sønner
- E.1. Ellen Høybye, f. i Faaborg 28/10-1899 g.m. Johannes
 Lange, disponent i Rudkøbing, f. i Rudkøbing 27/5-1899
 3 døtre
- F.1. Birte Lange, f. i Rudkøbing, tandlæge, g.m. Bent
 Ringsholm, bosat i Nykøbing F.
- F.2. Ruth Lange, f. 1925 i Rudkøbing
 skilt fra Robert Jacobsen (han har v.g. 3 gange)
 (i 1951 bosat i Hjortekær)
- F.3. Inga Lange, f. 1930 i Rudkøbing
 (1951 apotekerdiscipel)
- E.2. Poul Høybye, f. 10/6-1903 i Faaborg, lektor ved
 Handelshøjskolen fra 1/8-1932, dr.phil 1944,
 docent 1945
 g.m. Gudrun Agger, f. 15/3-1910 på Frederiksberg,
 datter af ingeniør Chr. Agger og Signe Marie Jessen
 1 søn, 2 døtre
- F.1. Per Høybye, f. 15/3-1935
- F.2. Marianne Høybye, f. 7/9-1936
- F.3. Ingrid Høybye, f. 30/5-1942
- E.3. Ove Høybye, f. i København 10/4-1914, civilingeniør
 g.m. Inger Juhl, f. 1915, datter af direktør Axel Juhl
 2 døtre
- F.1. Eva Høybye, f. 1943
- F.2. Tove Høybye, f. 1947

B.4. C.2.

D.2. Frederik Høybye, f. i Nyborg 8/6-1876, død i Kædeby på Langeland 1919. Gendarm i Foldingbro, senere tolder i Frederikshøj.

Gift med Anna Knudsen, f. 1880, datter af førstelærer Knudsen, Kædeby. Hun giftede sig 2.gang med Peter Jakobsen gårdejer i Humble.

4 børn

E.1. Thyra Høybye, f. 1904, g.m. Axel Petersen, vognmand sygeplejerske i Rudkøbing

E.2. Viktor Høybye, f. 1906 el. 1907, bosat i Canada, Van Co

E.3. Otto Høybye, f. 1912, gasarbejder -i Humble, Langeland
g.m. Inger Jansen
2 sønner, 1 datter

F.1. Tom

F.2. Bjørn

F.3. Anneli

E.4. Else Høybye, f. 1912, g.m. forpagter Poul Christensen
2 sønner

F.1.

F.2.

C.3. Hans Nielsen Høybye, f. 8/2-1847 i Nyborg, død 12/2-1920
Maskinmester på Carlsberg
g.m. Frederikke Hansen (søster til Alfrida gift med C5 - den tredje søster gift med godsbestyrer i Rusland)
1 søn, 3 døtre

D.1. Paula, død som barn

D.2. Rigmor Høybye, f. 16/10-1879, død 7/4-19..

g.m. Haller (tysk, bosat i Kiel, han var søn af en bager i Kiel) senere skilt. Han var underofficer i Den kejserlige tyske marine

1 søn

E.1. Helge Erik Hans Johannes Haller, f. 16/11-1908 i Tyskland
gift 1.gang med Mary Hansigne f. Andersen, f. 16/12-1907 i Kalø, de blev gift 16/9-1934 i Sundby Kirke, Kbhvn.
hun var datter af skomager Rudolf Georg Otto Andersen og hustru. - Skilt 14-7-1944 - 1 datter
gift 2.gang - 1 datter

F.1. Rita Haller, f. 10/8-1937, gift, bosat i Sverige
3 børn

F.2. datter

D.3. Paula Høybye,
gift med vognmand Hansen, Jernbanegade, Roskilde
begravet søndag d. 10-10-1943
1 søn, 1 datter

B.4. C.3 D.3.

E.1. Børge Hansen, død

E.2. Edel Hansen, bor hos faderen
1 søn

F. 1. Finn Hansen

D.4. Holger Niels Rudolf Høybye, f. 6/11-1886, død 23/2-1930
har været boghandler i København
gift med Elna f. Nielsen, f. 3/1-1891, datter af
malermester Nielsen, Kolding
1 søn

E.1. Hans Høybye, f. 1/6-1921, boghandler

C.4. Rasmus Martin Høybye, f. 23/5-1849, vistnok ugift

C.5. Johan Christian Høybye, f. 3/12-1851 - SE NÆSTE ARK

C.6. Niels Peter Høybye, f. 23/4-1854, vistnok ugift

C.7. Arnold Høybye, død i Holbæk???

B.4. Adam Frederik Høybye

C.5. Johan Christian Høybye, f. 3/12-1851, død 9/9-1911, begravet i Nyborg. (hustruen er søster til Frederikke g.m. C.3.)

Toldassistent i Fredericia.

Gift med Alfrida Mathilde Hansen, f. 30/10-1856, død 9/10-1927 begravet i Nyborg. Datter af skovfoged Niels Hansen, Hverringe (f. 30/7-1818, død 1903, hans hustru død i 1893)

(I skovfogedens arbejdsværelse et hul i gavlen, hvorigennem en klematis voksede ind, når den blomstrede var loftet blå).

D.1. Marie Henriette Nielsine Frederikke Høybye, f.7/5-1878 i Nyborg, død 20/5-1951 i Nyborg, gift 1/7-1905 med gartner Anders Hansen, Vestervoldgade 9, Nyborg, f. 9/2-1873 i Dalby død 20/3-1953 i Nyborg, var søn af insidder Jens Peter Hansen og hustru Jensine Andersen, Dalby.

2 sønner

E.1. Tage Høybye-Hansen, f. 3/9-1906 i Nyborg (Holkenhavn, Vindinge sogn)

Politiassistent, adrs: Harsdorffsvej 2,3.th., V.

gift d. 21/4-1934 i Kbhvn. med Edith Ketty Sigrid

f. Tidemann, f. i København d. 21/1-1908 (kaldet Dide)
ingen børn

E.2. Willy Høybye-Hansen, f. 15/11-1908 i Nyborg indehaver af manufakturforretning

adrs.: Trægården 6,4., S

gift 4/4-1934 i Nyborg Kirke med Emma f. Mortensen

født 16/9-1909 i Nyborg, død 1963

1 søn

F.1. Ib Høybye-Hansen, f. 19/8-1934 i København

gift med Birthe

1 søn, 1 datter

G.1. Lene, f. 1960

G.2. Lars, f. 1963

D.2. Justa Charlotte Høybye, f. 2/7-1879 i Nyborg, døbt i Nyborg kirke, død 1/9-1963 i Brøndbyvester, begravet 7/9-1963 på Nørre Søby Kirkegård

gift 20/7-1901 i Trinitatis kirke, Fredericia med

Morten Nicolai Mortensen, f. 20/5-1869 i Karlby Mark,

Krogsbæk, Mygind sogn, død 1/12-1943 i Nørre Søby, Fyn

begravet på Nørre Søby Kirkegård

Var godsforvalter på Søbysøgård.

6 sønner, 5 døtre

E.1. Aage Høybye-Mortensen, f. 2/5-1902 i Nymarkslund, Nørre Søby, Fyn, bor nu Fasanvej 4, Horsens.

Gift 1.gang med Louise Petersen (Lis) f. 3/2-1901 i Sigerslev, gift 18/6-1928 i St.Heddinge Kirke.

Lis død 1941, begravet på Højelse Kirkegård

1 søn

Gift 2.gang 20/2-1943 med Elly f. Pedersen, f. 30/5-1905

(Hun har en bror, der har været tjener på Bornholm og

sidst selv havde restauration, han hed Egon, død 1964

på Rigshospitalet. - Elly selv har en datter af

første ægteskab, der er gift og bor i Horsens, en

datter født 1966)

B.4. C.5. D.2. E.1.

F.1. Preben Høybye-Mortensen, f. 29/12-1931 i
Tornved Skovriddergård pr. Jyderup.
Kontorass. v. Samfundet og Hj. for vanføre
(er selv spastiker) g. 28/6-55 på Gladsakse
Rådhus med Hannelise Marie f. 13/8-1934 i Grenå
datter af Johannes Haffstrøm og hustru Anne
Cathrine Lønnerup f. Schmidt, f. i Ården ved
Ålborg.

E.2. Edith Høybye Mortensen (Dida) f. 9-2-1904 i Nr.Søby, Fyn
gift 25-5-1926 med Niels Poulsen Nielsen, Karlby Nørgård
pr. Hornslet. Han er født søndag d. 3/7-1898 kl. 15.00
i Karlby Nørgård.
2 sønner 4 døtre

F.1. Bendix Nielsen, f. 10/5-1927
gift 6-1-1957 med Ulla Birgit f. Jensen, f. 24/11-34
2 sønner

G.1 . Steen, f. 8/3-1960

G.2. Kim, f. 16/2-1963

F.2. Gudrun f. 22/7-1929
gift 3/10-1952 med Folmer Høegh, f. 21/11-1920
2 døtre

G.1. Elin f. 28/6-1954

G.2. Elsebeth, f. 9/2-1957

F.3. Sigrid, f. 15/10-1930
gift 19/3-1955 med Peter Bager, f. 3/10-1928
5 børn

G. 1. Flemming, f. 30/10-1955

G.2. Lars f. 2/12-1956

G.3. Karin f. 1/12-1958

G.4. Susanne, f. 27 /10-1960

G.5. Mikael f. 13/7- 1965

F.4. Hilda Nielsen, f. 7/9-1933
g. 19/3-1955 med Arne Leth, f. 13/11-1928
4 børn

G.1. Birthe, f. 21/12-1955

G.2. Niels Kristian f. 30/3-1957

G.3. Marianne, f. 26/3-1960

G.4. Birger, f. 26/3-1960

F.5. Morten Nielsen, f. 17/1-1935
g. 8/11-1958 med Inger fra Glavindsminde, f. 14/8-1935
4 børn

G. 1. Poul Jes f. 25/9-1959

G.2. Jan Lau, f. 16/10-1960

G.3. Kirsten Hanne, f. 16/5-1963

G.4. Bodil, f. 4/6-1964

F.6. Lis Nielsen, f. 25/5-1944
g. -2-1965 med Verner Neugebauer, f. 23/7-1942
børn

G.1. datter f. 7 august 1966 -Charlotte

B.4. C.5. D.2.

- E.3. Tove Alfrida Høybye Mortensen (Kylle) f.26/10-1905
i Nørre Søby, g. 27/12-1927 i Nr.Søby Kirke med
Niels Peder Nielsen Godske, f. 26/5-1898, død ved
togulykke i Tommerup, begravet på Tommerup Kirkegård
Oktober 1946. Var førstelærer ved Tommerup skole.
4 børn
- F.1. Poul Godske, f. 6/5-1929 i Tommerup, musiker
gift 24/3-1951 i Markuskirken, Ålborg med
Jytte Mikkelsen, f. 1/9-1930 i Ålborg datter af
tjener Chr.Ulrich Mikkelsen, f. 20/10-1897 i
Ålborg og hustru Mette Kirstine f. Nielsen
f. 8/4-1900 i Vrensted sogn.
1 datter
- G.1. Susanne Godske, f. 21/9-1951 på
Rigshospitalet i København
- F.2. Aase Godske, f. 10/3-1933, død som spæd
- F.3. Flemming Godske, f. 22/7-1936 i Tommerup
socialrådgiver ved rev.centret i Århus
g. -1964 med Lisa f. Larsen
- F.4. Leif Godske, f. 6/5-1939, dræbt samtidig med faderen.
- E.4. Else Høybye Mortensen, f. 12/6-1908 i Nr.Søby
gift 23/5-1932 med Karl Kristian Pedersen, snedkermester
f. 4/5-1905
adrs. Reventlowsvej 56,1, Odense
3 døtre
- F.1. Gerda Jytte Pedersen, f. 3/3-1932 i Odense
gift 31/5-1951 med Heine Simonsen, f. 3/6-1922
i Frederiksværk. Har været præst ved Frue Kirke
i Odense, nu docent ved Kbhvn.s Universitet
bor i Helsingør.
1 søn, 3 døtre
- G.1. Henrik Heine Simonsen, f. 1/3-1952 i Odense
- G.2. Hanne Simonsen, f. 8/9-1953 i Odense
- G.3. Inger Simonsen, f. 25/4-1956 i Odense
- G.4. Maria Benedikte, f. 29/7-1957 i Odense
- F.2. Birgit Pedersen, f. 3/4-1935
gift 31/3-1956 i Odense med læge Børge Bang
Jensen, f. 9/12-1930
bor i Humble på Langeland
3 sønner
- G.1. Jesper, f. 13/3-1958 i Rudkøbing
- G.2. Jørgen, f. 19/1-1960 i Odense
- G.3. Jens f. 4/10-1965 i Rudkøbing
- F.3. Anne-Grethe Pedersen, f. 26/4-1948
læser til student
bor hos forældrene
- E.5. Børge Høybye-Mortensen, f. 4/4-1910 i Nørre Søby
gift 20/3-1938 i Tomas Kingo kirke, Odense med
Mary Hansine Cathrine f. Henningsen, f.8/4-1912
i Uggerslev
5 børn

B.4. C.5. D.2. E.5.

- F.1. Else-Marie Høybye-Mortensen, f. 31/5-1931
g. 5/9-1953 med Fritz Adler Carlslund, f.13/3-1926
begge socialrådgivere, bosat i Farum
2 børn
- G.1. AnneMette, f. 13/3-1958
- G.2. Thomas, f. 6/1-1962
- F.2. Per Høybye-Mortensen, f. 30/6-1940 i Odense
Elektriker
- F.3. Bent Høybye-Mortensen, f. 2/4-1944 i Odense
gift 26/1-1964 i Slagelse med Bitten
- G.1. Martin, f. 1964
- F.4. Ib Høybye-Mortensen, f. 3/5-1947
Elektriker
- F.5. Karen Høybye-Mortensen, f. 9/5-1949
- E.6. Fritz Høybye-Mortensen, f. 7/6-1911 i Nr.Søby. Drejer
gift 14/11-1937 med Ellen f. Andersen, f. 1/8-1920
sep. 1965
3 døtre
- F.1. Nanna Høybye-Mortensen, f. 20/12-1937
gift 27/12-1958 med Orrett Bonnie Dixon (Jim)
f. 14/5-1926 på Jamaica
2 børn
- G.1. Lise-Lou Dixon f. 9/11-1960
- G.2. Rikard Dixon, f. 3/1-1963
- F.2. Lene Høybye-Mortensen, f. 13/6-1941
Korrespondent, ansat i Udenrigsministeriet,
p.t. i Bonn
- F.3. Eva Høybye-Mortensen, f. 3/6-1945
død 24/7-1966 efter færdselsulykke
- E.7. Kai Høybye-Mortensen, f. 16/9-1912, Snedker
g.1.gng. m. Poula Rasmussen, skilt
g.2.gng. m. Mabel Kornbro, den 16/6-1940
- F.1. Benny Christian Villy Kornbro, f. 17/11-1936
gift, har børn
- F.2. Preben Kay Høybye-Mortensen, f. 6/4-1938
uddannet tjener, p.t. bestyrer af restaurant
gift, har børn
- E.8. Otto Høybye-Mortensen, f. 20/7-1914 i Nr.Søby, drejer
g. 12/4-1941 i Frelzers Kirke, Esbjerg med
Else-Marie f. Rand, f. 28/8-1918 i Birkerød
adrs: Sandager 11, Glostrup
ingen børn
- E.9. Henning Høybye-Mortensen, f. 27/2-1916 i Nr.Søby, Nymarks-
lund. Barber og frisør, Hjallesvej 96, Odense
g. 2/2-1944 med Rosa Valborg Rasmussen, f. 22/7-1916 i
Lungebjerg pr. Gelsted
3 børn

B.4. C.5. D.2. E.9.

- F.1. Poul-Erik Høybye-Mortensen, f. 5/3-1943 i Odense
døbt i Dalum Kirke 6/6-1943
kontorist gift pinselørdag 1964.
gift med Lone f. 2/9-1945
bor i Nyborg
- G.1. søn Jesper, f. 21/8-1964
- F.2. Finn Høybye-Mortensen, f. 26/10-1945 i Odense
døbt i Kingos Kirke 30/12-1945
- F.3. Birthe Høybye-Mortensen, f. 7 -6-1951
- E.10. Inge Høybye-Mortensen (Sässe) f. 30/5-1918 i Nr.Søby
g. 14/5-1942 med Charles Otto Nielsen, snedker, f.
25/1-1914
2 sønner
- F.1. Ove Nielsen, f. 23/3-1950
- F.2. Kurt Nielsen, f. 24/8-1952
- E.11. Grethe Elisabeth Høybye-Mortensen, f. 22/6-1925 i Nr.Søby
g. 22/6-1945 i Odense med Villy Frederik Marseen
f. 8/12-1921 i Vejle, revalideringskonsulent i Odense
4 børn
- F.1. Ole Marseen, f. 25/12-1946
i lære som sætter
- F.2. Tove Marseen, f. 17/10-1948
- F.3. Ulla Marseen, f. 17/6-1955
- F.4. Alex Marseen, f. 14/2-1962
- D.3. Niels Theodor Høybye, f. 20/2-1882 i Nyborg, død 1903 i Berlin
(Børge har en ring, der har tilhørt ham)
ugift sølvsmed, lavede en ske i svendestykke (potageske er hos
Tage og Dide, skal videre til Villys søn)
- D.4. Martin Jensenius Adam Frederik Høybye, f. 19/9-1883 i Nyborg,
ugift, rejste til Amerika, blev borte under første verdenskrig,
var amerikansk soldat, død c. 1947 i Argentina, et år m.m. kom
hjem i en lille pakke, blev foræret til Ove Sørensen (Dides
søsterbarn).
- D.5. Hans Høybye, død 3 dage gammel, født c. 1885-1886
- D.6. Helga Nielsine Vilhelmine Høybye, f. 6/9-1888 i Fredericia
har været bestyrerinde for et Schou-udsalg i Helsingør, nu FP
ugift, bor Sct. Annegade 70, Helsingør.

Slægten TEIGELKAMPFF

TEIGELKAMPFF - Tyrk - død i Algier - var ansat ved det tyske konsulat gift med Hollænderinde.
2 børn, der kom til Danmark med gartner Christian Friedrich Seiler fra Nyborg.

- A.1. Ane Kirstine Teigelkampff, gift med Mads Seiler Hansen gartner i Nyborg, søn af Christian Friedrich Seiler.
6 sønner, 2 døtre (slægten SEILER HANSEN)
- A.2. Fransiscus Gerhard Hansen Teigelkampff, f. c. 1784, død 5/9-1874 Skomagermester, gift 17/11-1816 32 år gammel med Ane Kathrine Hansen, f.c. 1791.
2 sønner, 8 døtre
- B.1. Anne Katrine Teigelkampff, f. 18/9-1817 i Nyborg
- B.2. Oline Kristine Teigelkampff, f. 18/9-1817 i Nyborg
- B.3. Ane Dorthea Teigelkampff, f. 18/9-1817 i Nyborg, død 25/6-1891, gift med Niels Hansen, f. 5/2-1815 i Kerteminde, død 2/3-1875 i Kerteminde. Skomager, barber, væver. (linie Hansen/Teigelkampff fra Kerteminde).
2 sønner, 3 døtre
- B.4. Karen Lovise Teigelkampff, f. 12/2-1819 i Nyborg, gift med Andersen
- B.5. Frederikke Georgine Bolette Teigelkampff, f. 6/5-1821 i Nyborg gift med Chresten Hansen HØYBYE, f. 30/5-1802 i Nyborg død 14/12-1881 i Odense. Hattemagermester, søn af Hans Nielsen Høybye og Maren Elisabeth Christensdatter (se slægten HØYBYE fra Nyborg).
- B.6. Hansigne Teigelkampff, f. 23/3-1820 i Nyborg, død 12/2-1902 gift med Peter Hansen Torp, f. c. 1820 i Aalborg, død i Nyborg 1902. Skomager. (slægten TORP HANSEN)
1 søn, 2 døtre
- B.7. Christian Frederik Georg Teigelkampff, f. 13/10-1825, død 1/2 år gl.
- B.8. Ane Kirstine Teigelkampff, f. 13/4-1827 i Nyborg, gift med snedkermester Larsen
- B.9. Frederik Ludvig Arnold Teigelkampff, f. 13/10-1829 i Nyborg gift med Andrea Marie Uhlfeldt, f. 19/1-1828, datter af Martin Uhlfeldt, hattemagersvend og Ane Marie Holm.
ingen børn, men en plejedatter g.m. snedkermester Rønne, Værndamsvej, København.
- B.10. Emilie Teigelkampff, gift med Levin
2 sønner: Rone og Harald

Navnet HØYBYE siges at stamme fra Frankrig "Haute de Ville" og kom hertil igennem Tyskland under Svenskekrigen.

På Sct.Thomas skal Medicus Høybye have haft forbindelse med en sort dame.

Teigelkampff (slægten indgift i Høybye): Om denne vides intet, udover det gamle sagn, at han var Tyrk og gik med fez. Han skal være død i Algier, dræbt af de indfødte, havde været ansat ved det tyske konsulat. Gift med Hollænderinde. 2 børn, disse kom til Danmark med gartner Christian Friedrich Seiler, Nyborg.

Engang i 1890-erne var c. 80 - direkte født Høybye - til en Høybye-fest på Amager.

Brygger Klevenfeldt, f. 1710 har skrevet erindring i "Memoirer og Breve". Hans mor var en Høybye, f. c. 1680.

Vedrørende Karlby Nørgård, Karlby pr. Hornslet: Simon Hare har engang haft gården, der vist skal have heddet Haregården, blev midt i det 19-århundrede flyttet efter en brand.

I Framlev sogn, Århus amt har der ligget en by Høybye, nævnt 1398, nu forsvundet.

I Gosmer sogn, Århus amt, har der ligget en gård Høyby, hvis voldsted endnu kan spores syd for Gosmer.

Til Høyby er stedfæstet folkevisen om "Herr Ebbes Døtre". Den handler om hr. Ebbes to døtre, som under hans fraværelse på pilgrimsfærd lokkes af to brødre af adelig herkomst, og som hævner deres skam ved at dræbe deres forfædere i kirken. - Visen er stedfæstet til 3 steder i Jylland, 1 på Sjælland og kendes også fra Island. - Kirken blev lyst i band, og søstrene forrettede deres gudstjeneste på en høj i nærheden. Faderen kom krybende til Paven og fik ophævet det 7-årige interdikt.

Familierne Nimb og Høybye mødtes hver sommer i skovfogedboligen i Hverringe. I skovfogedens arbejdsværelse var et hul i gavlen, hvorigennem en Klematis voksede ind, når den blomstrede var loftet blåt.

Tante Kristines søster kaldet "bedste" var oldfrue på Holkenhavn og tog imod Tage.

Tages og Ottos bedstefædre var gift med 2 søstre, den 3 søster var gift med en godsbestyrer i Rusland. Godsbestyrerens børn flygtede fra Rusland da revolutionen kom. De kom med skib hertil, ejede ikke salt til et æg. Sønnen Collatz er død, var gift med en Manfeldt. Datteren Bertha har børn, bor i Odense, skal have arbejdet på Odense Dampværeri.

ad B.4. C.2. Christian Hansen Høybye, hans postkappe, horn og hue findes på Nyborg Museum. - Blev kaldt Jens Galop, bestilte engang ligvogn, da han kom hjem og troede konen var død, skønt hun kun sov.

JUSTA MORTENSEN fortæller til båndoptager.-

Jeg blev født den 2/7-1879 i Nyborg, hvor min far den gang var under-officer. Jeg var nr. 2 af en flok, som efterhånden kom til at bestå af 5 børn. Af min tidligste barndom husker jeg ikke meget. Jeg kom i skole det forår, da jeg knap var 7 år, og gik der til efteråret 1888, da min far blev ansat som toldassistent og vi flyttede til Fredericia, og der levede jeg resten af min barndom. Vi boede forskellige steder i byen. Fra min skoletid husker jeg bedst eksamenerne, der jo altid var spændende, og hvor jeg altid klarede mig pænt til oprykning i næste klasse. I skolen havde vi den årlige skovtur, hvor alle marcherede til Fuglsang Skov med musik i spidsen, og der legede vi og havde forskellige konkurrencer, før vi trætte marcherede tilbage til byen igen. En stor årlig oplevelse var 6.Juli-festen, hvor hele byen var i oprør, og med Regimentsmusikken i spidsen marcherede omkring til de forskellige mindesmærker, der i forvejen var pyntede med blomster og kranser, og hvor der blev holdt taler og sunget forskellige sange, bl.a. altid "I Natten klam og kold".

Mine forældre dyrkede ikke egentlig selskabelighed, men havde nogle få venner, med hvem de kom sammen til lidt kortspil og en kaffetår, og som regel en gang om sommeren til en skovtur, der enten foregik pr. Apostlenes heste, eller som en sejltur i Toldbodens store sejlboat med rorsbetjenten som fører, på sådanne ture var vi børn altid med, og det formede sig nærmest som et sammen skudsgilde, ellers havde vi ikke stort set andre fornøjelser end dem vi selv lavede, men jeg mener aldrig, vi kedede os og syntes det kunne være anderledes. Vi havde et godt hjem med sammenhold både mellem forældre og børn.

Den 1/10-1893 blev jeg konfirmeret af Pastor Valeur i Trinitatis Kirke, vi var 83 konfirmander, alle pigerne var i lange sorte kjoler på een nær, der var i hvid kjole, noget der den gang ikke før var set, men senere blev mer og mer almindeligt. Jeg kan huske, det var en lang formiddag. Vi blev overhørt 6 ad gangen, så det tog jo sin tid. Bagefter gik vi i flok op til alteret, mens vi sang "Her kommer Jesus dine små", så det var meget højtideligt. Festen hjemme husker jeg ikke meget af.

1894 fik jeg min første plads i Nyborg hos en bekendt af mine forældre, der havde et hjemmebageri og konditori, der passede jeg dels butikken og hjalp ellers til i bageriet, som havde min største interesse, men det var lange arbejdsdage. Vi skulle jo have brødet tidligt i butikken, men bagte kun Wienerbrød og kager, ikke rundstykker og den slags, men der skulle jo også holdes rent både her og der, og den gang lukkede vi først om aftenen, når kirkeklokken ringede 1/4 i ti, som den vist stadig gør til minde om Svenskekrigen.

Jeg blev i pladsen der til Marts 1896, til den svimlende løn af 4 kr. pr. måned, hvilket dog steg til 5 kr. de sidste mdr. før jeg skulle til Hverringe, hvor min bedstefar (morfar) var skovfoged, og for hvem min ældste søster havde holdt hus siden bedstemors død i 1893.

Jeg blev ikke spurgt, om jeg havde lyst, fik bare at vide, at nu var det min tur til at tage mig af bedstefar, for at min søster kunne komme ud at se sig om, og det blev så min skæbne.

På Hverringe var der den gang en skytte og skovfoged aspirant, som efter som tiden gik oftere og oftere havde et ærinde hos den gamle Skovfoged, og da jeg efterhånden kom noget sammen med de forskellige medhjælpere på slottet, så vi også der ikke så lidt til hinanden. Det endte med forlovelse. Da vi den 21.Marts 1897 havde været til Niels Juuls fødselsdag og jeg blev fulgt hjem, svor vi hinanden troskab for livet, og det løfte tør jeg nok sige blev holdt. 30.Juli fik vi ring på til bedstefars 79 års fødselsdag og havde mange gode oplevelser sammen, indtil bedstefar i Marts 1898 trak sig tilbage, efter at have været skovfoged på Hverringe i 43 år. Han flyttede til Odense og levede sine sidste år hos sin datter og svigersøn der. Han havde været med som Kommandersergent i hele 3-års krigen og fortalte gerne som sine oplevelser fra den gang, og han var så rask, at han som veteran var med til jubilæumsfestlighederne i Fredericia 6.Juli 1899. Han døde i 1903.

Jeg tog plads i huset, først i Odense og senere i Fredericia. Det var den gang meningen, at jeres far skulle overtage bedstefars stilling, men da huset, vi havde boet i, var meget gammelt og det viste sig, at det ville blive for dyrt at lave om på, blev det besluttet, at der skulle bygges et nyt hus, men der kom en mand i vejen med en slæde, som man siger, og her var det den store arbejdsstandsning i 1899, der satte en stopper for alt byggeri, og der blev intet hus, og som følge deraf heller ikke noget bryllup i den omgang, men skæbnen var os god. I foråret 1901 blev jeres far af skovridder Dreyer på Hverringe, opfordret til at søge stillingen som skovbestyrer og godsforvalter på Søbysøgaard, som blev ledig til Maj, fordi den daværende godsforvalter skulle overtage en stilling på Dragsholm, under hvilket gods Søbysøgaard også hørte. Nu blev der gang i foretagendet. Pladsen skulle besættes til 1. Maj, men på grund af mange forskellige forhindringer kunne vi ikke overtage boligen i Nymarkslund før ind i Juli md. Den 20. Juli blev det til bryllup. Vi blev viet i Trinitatis kirke og blandt gæsterne var bl.a. vores gamle bedstefar. Samme aften rejste vi til Søbysøgaard. Vi blev hentet på banegården i Odense og kørte i fuldmænskin til vores fremtidige hjem. I Nymarkslund kom vi til at leve 25 lykkelige år med hinanden.

2. Maj 1902 fik vi vort første barn. Lidt dramatisk, fordi faderen den dag var på Bramstrup, hvis regnskaber o.s.v han også ordnede. Der var den dag skatteopkrævning m.m. og da faderen kom hjem, havde han fået en søn. Alt i alt var tiden i Nymarkslund en lykkelig tid. Der blev i årenes løb født 11 børn, og nogle besværligheder førte det jo med sig, men også mange små og store glæder. Vi oplevede jo i den periode den første verdenskrig 1914-1918, hvor det tit kneb med at få mange forskellige ting, bl.a. kneb det med fedtstoffer, og der skulle jo noget til. Vi var jo som oftest 10-12 til bords hver dag, men vi havde en flink slagter og andre, som hjalp os med ernæringsmærker o.s.v., så den tid fik jo også ende. - Brændsel havde vi nok af fra skov og mose, værre var det med petroleum, som aldeles blev erstattet med Carbid.

Under normale forhold havde vi vores omgangskreds, som vi dyrkede, dels ved små hyggelige sammenkomster og dels ved de årlige middagsselskaber, og andre fester, og især om sommeren havde vi ofte gæster om søndagen, og til de forskellige fødselsdage. Det var især for børnene spændende, når der kom cyklende gæster, eller der skulle hentes gæster ved Nr. Søby Station.

1908 døde lehnsbaronen på Dragsholm. Han var en fin og forstående arbejdsgiver, som vi kun havde personlig kontakt med, når han med mellemrum kom på et kort besøg, gerne i den tid, hvor der skulle vises træer ud i skovene til de årlige auktioner. Kun enkelte gange var baronessen med, og når det skete, blev der i forbindelse med besøget givet en middag på slottet, og det var jo det helt store. Efter Lehnsbaronens død flyttede baronessen til Søbysøgaard, hun var ikke altid lige morsom at have med at gøre, og det var ikke altid hun og vores far kunne blive enige, men hun havde Lehnsgreven på Arreskov til værge, og så måtte han være opmand, det var især ofte nødvendigt efter at Søbysøgårds Avlsbygninger var blevet ødelagt ved en brand den 17/10-1910 og blev genopført 1911.

1918 døde baronessen og gården blev solgt, først til en Gullaschbaron, som holdt nogle frygtelige baseraller, og senere var den på flere forskellige hænder, sidst ejet af W. Jørgensen, der var en flink arbejdsgiver, indtil den i 1926 blev købt af Staten, og blev udstykket til mange forskellige, hvad der tillige bevirkede, at vi stod uden hjem og virke. Vi fik tilbudt at købe Møllehuset, der var bygget 1915, og hidtil havde været arbejderbolig med 2 lejligheder. Det lavde vi istand og flyttede ind i den 20. Maj 1926.

Den 25. Maj havde Dida Bryllup og den 20. Juli havde vi Sølvbryllup. Til Didas bryllup spiste vi på loftet, hvor vi havde pyntet med bøgeløv og store grene fra et vildt æbletræ. Til Sølvbrylluppet spiste vi i det, som senere blev lavet til tørvehus, og vi havde en god dag sammen med familie

og venner.

Senere formede tilværelsen sig betydeligt bedre, end vi havde turdet håbe. Vores far havde hele tiden givet sig af med at skrive enkelte skøder og andre dokumenter, og det arbejde tog han nu op, og det blev efterhånden til et erhverv, som tog hele hans interesse, og som han arbejdede med til sin død 1-12-1943.

Selv den sidste dag før han blev syg, var far i Bolbro og ordne noget. Det var vidst nærmest en blodprop, og senere blev det til lungebetændelse.

Far kom meget omkring, mest på cykel, senere fik han bil, i 1935. Så kom krigen, og vi måtte ikke køre, vi fik dog dispensation til Grethes konfirmation i Sct.Hans Kirke i Odense. - Det tog jo stærkt på fars helbred, at han ikke måtte køre bil længere. Far var jo glad for at køre, selv om han var temmelig gammel, da han fik kørekort. Han dumpede til 1.prøve, var lidt for kry, kørte mod kantstenen.

Det var jo anderledes på landet i gamle dage. I Møllehuset havde vi en pumpe i gården, hver spand vand skulle bæres ind. Det varede mange år, før vi fik vand indlagt. Vi havde en pumperende, når vi vaskede storvask, et rør, der blev hængt på pumpen, så vi kunne pumpe lige ind i vaskehuset, en stor lettelse i forhold til Nymarkslund, hvor vi stod ude og vaskede, og hvor skørterne tit frøs stive.

Far havde jagten. Han lavede selv sine patroner. Havde en af bærens rifler, der var omdannet til jagtgevær. Den var fuld af sølvplader. Han var en ivrig og dygtig skytte. - Udbyttet fra jagten - råvildt - blev fordelt mellem præsten, forpagteren og os, vi fik et dyr på skift. Ænder, snepper, og agerhøns blev sendt til Dragsholm. Fasaner til vildthandleren. - Selv har jeg kun skudt råger, mest i Allested skoven. Når jeg kom, stod drengene og skreg: "Hun kører med bøsse" Hun kører med bøsse". I Moreltræet skød jeg solsorte.

Vi havde altid vores brændsel gratis. I Nymarkslund havde vi ikke elektrisk lys, men vi fik det i Møllehuset. Der var bygget 4 statshuse, og fik vi det jo samtidig, og vi fik da også indlagt WC og en motor til pumpen, og gården flisebelagt.

Jeg blev boende i Møllehuset om vinteren efter fars død. I april 1944 solgte jeg Møllehuset til fængslét. (Da staten overtog Søbysøgaard blev det indrettet til ungdomsfængsel). Jeg flyttede ud til Fåborgvej 38 til Inge og hendes mand, der fik jeg den nedreste lejlighed, hvor jeg boede til 1957, da jeg fik en lejlighed på Langelinie 64 i Odense, samme sted, hvor jeg bor nu.

Min far, Hans Høybye, er født d. 8. februar 1847 i Nyborg. Min mor, Frederikke Høybye, er født d. 1. april 1853 i Juelsberg.

Jeg har kun gode minder om mine forældre. - Far var en streng mand, men meget retfærdig, præcis som et urværk og meget hjælpsom på alle måder, men ak, hvor var han hidsig! - Far tålte ikke bagvaskelse eller sladder af nogen art. Vi fik utallige beviser på, at far var afholdt både af sine overordnede, kolleger og de unge mennesker, som far "lærte op", men ak, hvor de rystede, når "Mester Høybye" sog med knytnæve i bordet og sagde: "Jeg skal den undegaleme lære de unge mennesker at komme i rette tid", det kunne jo hælde, at en eller anden kom for sent, men efter sådan en omgang kom ingen for sent mere. - Far arbejdede lige godt med begge sine hænder (egentlig tror jeg, han var kejthåndet), og vi oplevede flere gange, at der kom bud fra bryggeriet, om mester Høybye ikke nok ville være så venlig at komme derop og hjælpe dem med et eller andet inde i maskinen, som lå til venstre, det kunne de altså ikke klare selv. At far "brokkede" sig er vel ganske naturligt, men han sagde aldrig nej, så var den aften jo delvis ødelagt for os alle.

Jeg mindes en juleaften 1889 eller 90, vi havde lige danset om juletræet, min lille bror og en søster på 6-7 år, og jeg 10 år, med far og mor ved hånden, da der blev ringet forsigtigt på døren. Far sagde: "Det er bud efter mig", så lukkede han op, og ganske rigtigt, om mester Høybye o.s.v. o.s.v.

Så gik farmand, og så tudede vi unger "om kap" af skuffelse og sorg, men vores elskelige, rolige mor sagde: "Det skal vi da ikke græde for, far er jo ude for at hjælpe et menneske, som er så ked af det, og så bliver den mand så glad, så glad, det er jo også juleaften for ham, og han har måske også små børn hjemme i sit hjem, som han altså måtte gå fra, men jeg tror ikke, de tuder, som I gør".

Lidt efter gik vi allesammen i seng, og vores far så vi først den næste dag omkring middagstid. Far var kommet sent hjem efter at have "rodet" med "den tossede maskine", (som han udtrykte sig) i flere timer og var derfor meget træt og havde altså sovet.

Vi boede på Vesterbrogade lige overfor Rahbeks Alle, så der var jo ikke så stort et spring derfra og til bryggeriet, hvor vi børn, ikke mindst jeg, elskede at komme.

Da jeg var 4-5 år fik jeg lov at smage øl for første gang, far havde fået fat på nogle små krus til os. Jeg syntes øllet smagte dejligt, mine søskende var vel endnu for små til at drikke øl, og den dag i dag sætter jeg meget stor pris på en "Bajer", desværre er prisen jo røget så højt i vejret nu, at jeg, med min lille pension nok skal holde mig den gode og sikkert også sunde drik på afstand.

Jeg indfletter her, at jeg aldrig drikker kaffe, den danske nationaldrik, som ellers er til trøst og opmuntring for de fleste ældre mennesker, og så er jeg så lykkeligt stillet, at jeg ikke kan udstå tobak. - Men frugt kan jeg lide, og det ved jeg er sundt. - Nå, det var jo ikke om mig, jeg skulle skrive, men om min far.

Nattevagt var far ikke begejstret for, den var jo fra kl. 6. aften til 6 morgen, og det kneb stærkt for ham at sove om dagen, hvor der var uro på så mange måder. Børn legede i gården, larmede og råbte så højt som muligt (akkurat som i dag), så kom skraldemanden med sin skrækelige "Rabalderskralde", den kunne næsten vække døde, - et par timer senere var der en såkaldt "Sildemand", han vrælede på sin egen melodi (den kan jeg gøre ham efter fuldt og helt), - "Sillergodt" - "Sillergodt" heer ø dajlie Sillergodt, 15 øre punnej". Når der så var faldet lidt ro over gæmutterne, faldt far i søvn igen, sov måske en lille time eller der omkring, så kom skraldemanden igen, og han brugte sin skralde, så det kunne forslå. Af og til havde vi en skærsliber inde i gården med slibesten og noget andet,

hans "sang" var rødselsfuld, den begyndte sådan: "Her slives knive og sakser og knive sliibes, hæs s s s r er skærsalippeeren". Også den "sang" kan jeg endnu synge til morskab for småbørn og forresten også for voksne.

Heraf kan man jo nok slutte, at nogen god søvn fik min far aldrig om dagen på hele ugen.

Jeg vil gerne indflette en lille morsom oplevelse, jeg havde kort efter, at jeg var flyttet fra min dejlige lejlighed i Sølvgade 99 og her ind i renteboligen "Fogedgården".

Brygger Jacobsen havde sin egen politibetjent til nattevagt på bryggeriet, han hed Hofmann, - en stor og kraftig mand, som jeg blev meget gode venner med, da jeg var en lille pige. Når far havde nattevagt, kom han altid i løbet af aftenen over til ham for at slå en lille sludder af med ham. Hofmann havde en præftig, stor hund ved sin side altid om natten. Hunden hed Thor. Hofmann tog mig ofte op på sit skød, når vi skulle ha' "en lille øl", jeg havde jo mit eget lille krus. Thor var jaloux på mig, det viste den tydeligt, jeg elsker dyr og var meget glad for Thor selvfølgelig.

En sommerdag satte jeg mig, kort efter at have indtaget min beskedne frokost, ned på en bæk i anlægget her. En meget kraftig herre med et "godt" ansigt satte sig ved siden af mig, og vi kom til at snakke sammen. Så sagde han pludselig: "Nu vil jeg op og ha' mig en god kop kaffe", og så spurgte han mig, om jeg ikke skulle have kaffe, jeg svarede: "Nej, jeg drikker aldrig den drik", og så spurgte han, hvad jeg da drak. Jeg svarede: "Helst af alt en øl, jeg er nemlig delvis opflasket med øl, min far var i mange år på Ny Carlsberg, og der fik jeg smag på det gode øl" o.s.v.

Hofmann studsede og sagde: "Ja, jeg kender også lidt til bryggeriet, for min far var nemlig også på Ny Carlsberg i mange år. Da jeg så fik hans navn, sagde jeg: "Ja, hr. Hofmann, så har jeg som barn siddet mange, mange gange på Deres fars skød med mit lille, bitte krus i hånden". - Et par dage efter var jeg oppe og hilse på hans hustru og så da et billede af politimanden med Thor. Ja, verden er lille, eller den var, sådan kan det gå, jeg har oplevet mange mærkelige ting i mit liv, gode og onde.

Så skal jeg skrive lidt om min pure ungdom. Da jeg var nær ved de 14 år, skulle jeg jo gå til præst, som man sagde dengang. Jeg gik i en privat pigeskole, hvor min religionslærer var kandidat Jens Laursen, senere præst, - en herlig mand.

I mit hjem havde vi besøg af en tante fra Rusland (min morbrors kone), min onkel havde en stor stilling derovre som godsinspektør. - Jeg skulle konfirmeres i oktober, og vi var midt i september. En dag lod min tante en bemærkning falde om, at hun gerne ville have en ung dannet dame med sig hjem til Rusland "til selskab og nytte", som hun udtrykte sig.

Jeg har altid været rejselysten, og jeg tænkte straks på, om der muligvis kunne være en lille, bitte chance for mig. Stor respekt har jeg altid haft for min meget rettænkende far, så til ham sagde jeg ikke et ord om mit brændende ønske angående - at opleve noget smukt og spændende. - Jeg spurgte først min tante, om hun kunne tænke sig at tage mig med som en slags selskabs-nyttedame, de havde jo i Rusland både kokke- og stuepige. Tanten min sagde: "Ja, det kan jeg godt".

Så fortalte jeg min søde mor om mit ønske, mor så på mig med sine milde og gode øjne og sagde så: "Lille Rigmor, hvis det kan blive til gavn og glæde for dig, så må du gerne for mig, om også jeg vil komme til at savne dig meget, meget. Hvem skal så synge for os, når vi holder mørkningstime?". Min far sang så smukt, og jeg havde arvet lidt fra ham, jeg elskede at optræde, og var altid med til sjov og ballade, når vi havde skolefester.

Da far kom hjem, "fræmsagde" jeg mit brændende ønske om at komme ud og opleve noget stort og aldeles ukendt. Det svar jeg fik, var jeg forberedt på. "Sig mig Rigmor, er du da blevet helt splitter-tosset?,-jeg tror den undegaleme det ender med, at du lægger mig i graven, - jeg har aldrig

kendt noget lignende". Meget, meget mere "brokkede" min far af sig, så gik han ud i køkkenet, hvor min lille mor stod og var ved at tilberede aftensmaden. Jeg lyttede spændt ved døren og kunne høre fars rastløse trin frem og tilbage på gulvet. - Pludselig sagde han meget højt: "Nej, nej og atter nej".-

Da far kom ind i den varme og hyggelige stue, så han meget betænksom ud, han strøg sig over sin pande og gav sig så til at drøfte sagen med min tante. Efter en meget lang samtale mellem dem, sagde han: "Nå, — ja, — ja, da—, så i Guds navn, lad hende så rejse sammen med dig, men pas godt på hende, lille svigerinde. Rigmor er så levende, der skal altid ske noget, hvor hun færdes, men...hun er sådan en god og hjælpsom pige, og vi vil komme til at savne hende meget, kan du tro". - Så strøg far sig med hånden ned om "Fipskægget", og så løb der en stor tåre ned ad kinden. Og jeg, ja jeg var jublende glad ved tanken om det, som jeg nu skulle opleve!

Men så kom der en hel del, som ingen havde tænkt på. Jeg skulle jo konfirmeres i oktober, og præsten var min religionslærer i skolen, og vi skulle jo snarest rejse på grund af eventuelle isvanskeligheder. * Min garderobe skulle ændres, jeg skulle have "finere" tøj med, end det der lå og ventede på mig. Så fik mor fat i syjomfruen, som det hed dengang, og som syede i hjemmene, og så fik vi "Gang i Galoscherne", (sådan sagde man altså).

Men så kom der igen noget, som ingen af os havde tænkt på, allermindst jeg, en streng frost satte ind, og vi fik telegram fra onkel i Rusland med følgende ordlyd: KOM HURTIGT, SUNDET FRYSER TIL, STÆRK KULDE. Gode råd var dyre nu. - Men der blev talt indtrængende med pastor Laursen om sagen, han satte sig i forbindelse med udenrigs- og indenrigsministeriet og bad om tilladelse til at måtte konfirmere mig alene i Frederiksberg kirke. Tilladelsen kom omgående, og d. 21. september 1894 stod jeg foran alteret i den yndige lille kirke på Frederiksberg Runddel, som eneste konfirmand. - Min far førte mig op ad kirkegulvet. Min prægtige religionslærer talte meget personligt og meget ligefremt og jævnt til mig og endte med at sige: "Kære Rigmor, nu hvor du drager så langt bort fra dit gode barndomshjem, håber og ønsker jeg for dig, at du må beholde dit strålende humør, dit gode helbred, din pæne tankegang, og at du aldrig glemmer dit gode barndomshjem." Så knælede jeg ned foran alteret, og han velsignede mig, klappede mig på kinden og sagde: "GUD VÆRE MED DIG ALTID".

At tårerne fik frit løb hos min far, hos mig selv, og hos mange flere, som var mødt op for at overvære en sjælden højtidelighed, behøver jeg vel næppe at fortælle. Min lille kære, og så følsomme mor var ikke med i kirken, hun kunne ikke, og mor var heller ikke nede ved Toldboden og vinke farvel og på gensyn, hun kunne igen ikke.

Uden at være indbildsk kan jeg så godt forstå, at der blev stille og lidt tomt derhjemme i de hyggelige stuer på Vesterbrogade 258 (170 nu) numrene er lavet om. Kommer jeg en sjælden gang ud på Vesterbro, så kigger jeg ind i gården og op til 3. sal, hvor jeg har tilbragt så mange dejlige år. - Det var en hel anden tid, end den vi lever i nu. Ro og fred og idyl er ikke "på moden" i året 1960. Forjagede mennesker er ikke hyggelige, - vel?

I en stor "Puf" af træ, som far fik lavet til mig af en snedker på bryggeriet, med låsetøj og det hele, som hørte til, blev min fine - (ja, det syntes jeg i hvert fald den var) garderobe lagt ned, og passene fik min tante i sin varetægt. - Så kørte vi med "Lotte", den gamle trættepø hest, som skulle trække droschen "med indhold" ud til Toldboden. Vi gik så om bord, skibets navn erindrer jeg ikke, men kaptajnen kan jeg endnu se for mig, han smilede til mig og sagde: "Nå, lille frøken, der er nok een som er glad, og een som er lidt bedrøvet", (han mente far). Far havde nemlig kamp med tårerne, som han ikke kunne holde tilbage. - Så tog man landgangen, og vi gled langsomt ud fra bolværket. Vi vinkede og vinkede til vi ikke kunne se min lille farmand.

Afrejsen fandt vistnok sted d. 28. september.

En lille morsom episode, som fandt sted lige inden skibets afgang, vil jeg ikke undlade at berette om, jeg fandt den så ustyrlig morsom og

kan endnu, efter så mange års forløb, komme til at le hjerteligt ad den og få mine venner til det samme.

Min tante, som absolut ikke havde "opfundet krukken", (det havde min onkel derimod) havde købt sig et vækkeur, med en stærkt larmende klokke. Hun ville ikke så gerne betale told af det og endnu mindre risikere, at man tog det fra hende. Så hittede mor og tante på at sy en ret stor lomme i et af de tykke, uldne skørter, hun havde på, dengang kendte man ikke det fikse undertøj, som nutidens ungdom bærer - og forresten også alderdommen. I lommen blev uret puttet godt langt ned, så det endelig ikke skulle "ryge ud", som tante udtrykte sig. Tolderne kom. - Oppe på dækket blev rejsegods af forskellig art undersøgt, der var jo en del rejsende med. - Så gjorde min tante en lidt rask bevægelse - og pludselig buldrede uret, - det buldrede, så det næsten "kunne vække døde", som man siger, - jeg kan nøjagtig gengive det. Tante blev så forfjæsket, at hun drejede helt rundt om sig selv, ildrød i hovedet begyndte hun at forklare en hel del, som hverken havde "hoved eller hale". - Tolderne så lidt på "uhyret", og mere skete der ikke, men alle på dækket fik sig en sund og hjertelig latter, ikke mindst jeg.

Jeg har glemt at fortælle, at min tante havde begge sine børn, en dreng og en pige, med her til Danmark, samt børnenes forhenværende amme, hun hed Marina, og kunne hverken læse eller skrive. - Tante havde lært hende en hel del danske retter, og hun var hele familien meget hengiven.

Min mor redte op på divanen inde i spisestuen til hende, men ikke på nogen betingelse ville hun sove der. "Njet, njet Barina" (nej, nej frue) sagde hun og rystede på hovedet med det store kulørte tørklæde på. Marina sov kun på det bare gulv, der hvilede hun godt, og hun beholdt alt sit tøj på, hvornår hun skiftede, ved jeg ikke noget om. Kvinderne i Rusland - altså den absolutte underklasse -, gik ikke med undertøj. En lang, (helt ned til fødderne) chemise med lange ærmer, overbroderet med korsting i stærke farver, var alt. - Ingen benklæder. Så et tarveligt skørt over, som lignede "jeg ved ikke hvad".

Sommeren var meget, meget varm. Solen, som jeg forøvrigt elsker, - (man skal jo ha' noget at elske) brændte hele dagen, så "herskaberne" holdt sig på verandaerne, hvor de opstillede vifter snurrede rundt hele dagen, og man gad ikke bestille noget, end ikke spille klaver.

Jeg oplevede mange, mange mærkelige ting i Rusland, dejlige og rædselsfulde, altså set med "danske øjne". Den pæne og gode mellemstand, som vi har her i Danmark og i mange andre lande, fandtes ikke dengang. - Om det passede "den store mand" at bruge "knutten", (en lang pisk) så gjorde han det, og de stakkels bundfattede mennesker turde ikke kny. Ingen af dem, eller i hvert fald få, kunne læse og selvfølgelig heller ikke skrive. Børnene blev holdt så meget som muligt fra de små, usle landsbyskoler. Utøj havde næsten alle, sæbe og vand gik de langt uden om.

Af min onkel havde jeg fået en yndig lille hest, som hed Drusjok, den red jeg på så ofte, det kunne lade sig gøre. Den blev så kælen, så den kom løbende hen til mig, når jeg kaldte, ligemeget hvor jeg så var, så stak den sin bløde mule helt hen til mit ansigt, for den skulle have sit godmorgenkys af mig, og så vrinskede den højt af glæde og velvære.

Bønderne ude på marken, hvor jeg meget gerne kom, trods forbud, stirrede på mig, og så smilede de forlegent til mig. Katte og hunde var mine venner. - Aldrig havde de vel set sådan en mærkelig "Barischna" (frøken), som kom fra et lille land som Danmark, - ingen af dem anede hvad "Dania" var, men de gættede på, at det var dejligt.

Engang var jeg ude på marken, (et kæmpestort areal) hvor en utrolig masse unge og ældre mennesker arbejdede, også børn, jeg ville så gerne se, hvad der foregik der. - Min onkel var kørt ud, og jeg havde selvfølgelig fået påbud om ikke at tage ud på marken. Pludselig så jeg en meget ung kvinde løbe væk fra de andre, hun skulle føde. Rædselsslagen kiggede jeg efter hende, men kun et øjeblik, så forsvandt hun om bag et stort træ, - en anden kvinde kom løbende hen til hende, jeg pilede af, så langt væk

som muligt, for hverken at høre eller se noget. Noget senere var jeg på pletten igen, da stod den unge kvinde ved tærskemaskinen igen, og avnerne fløj om præerne på dem, og på mig forøvrigt også. Hvor det nyfødte barn var fik jeg ikke at vide. Når en kvinde skulle forrette sin nødtørft, stillede hun sig op hvorsomhelst. Benklæder bar de jo ikke, - ikke et menneske bemærkede noget om hverken det ene eller andet, man kendte ikke andet.

Lige fra jul til påske fastede de. Kosten var en rædselsfuld vandgrød og nogle stenhårde kiks. Bryd måtte de ikke få, smør og fedt kendte de ikke.

Der var uendelig store arealer med vandmeloner, ganske simpelt utallige. En pragtfuld, mørkegrøn, stor, rund "Tingest" som kan sammenlignes med et græskar her. Kødets inden i var lysrødt med sorte kærner, og der var masser af saft, en vidunderlig spise. Men de arme mennesker, som arbejdede i den brændende hede af solens stråler, fik ikke en eneste melon, for de fastede jo, og de måtte jo heller ikke røre dem.

På den anden side af et stort gårde var der marker, også så langt øjet kunne række, med uanede mængder af dejlige agurker, om dagen brændte jo solen så voldsomt, at man ikke kunne komme i nærheden af dem, og de arme fattige bønder turde jo heller ikke røre dem.

Men det turde Rima Svanowna. - Jeg gik på "med krum hals", som man siger. Et stort tørklæde havde jeg bundet op under min underkjole, så mine slægtninge ikke kunne se noget, så med min dejlige "Drusjok" ud på marken, når solen ikke var så voldsom, og så huggede jeg alle de agurker, jeg kunne bære, så hen til arbejdsstedet, kiggede mig omkring for at se, hvor opsynsmanden var, og så delte jeg ud til højre og venstre. - Forvalteren hed Breitfuss, en hyggelig ung mand, født i Tyskland, han så tit, at jeg uddelte både det ene og andet til mine sultne venner, men han sladrede aldrig. Han sagde bare: "Fräulein, fräulein" ..

Vandmelonerne var store og tunge, men også med dem fik jeg bugt. Mandens list er vel behænde, - men kvindens list er uden ende. - Og det er sandt.

Der er jo mange oplevelser her i livet, som man helt har glemt, men de fra min Ruslandstid kan jeg aldrig glemme.

En dag var jeg som sædvanlig, når jeg kunne komme af sted ud til mine fattige venner, ude på marken, hvor avnerne fløj fra tærskemaskinerne så det kunne forslå noget, - pludselig fik jeg øje på en meget ung kvinde, hvis arme og hænder var helt gule af mangel. Jeg nærmede mig hende, smilede til hende og sagde: "Hvad er det, du har på dine hænder og arme?" Hun svarede, at det vidste hun ikke, men det gjorde meget ondt. Jeg kiggede lidt nærmere på hende og så, hvor rædselsfuld snævset hun var, og tog min beslutning. "Kom op til mig i morgen, når du er færdig her", sagde jeg, og så forklarede jeg hende, hvor jeg boede, "så skal jeg hjælpe dig". Det turde hun ikke, sagde hun, men jeg forklarede hende, at jeg ville være så god imod hende og at hendes smerter nok skulle gå væk.

Til min onkel nævnede jeg ikke et ord om dette. Nu skulle jeg jo allerførst have fat i forvalter Breitfuss, da han havde nøglerne til vort apotek.

Efter en lille ridetur med min kære firbenede ven fandt jeg ham og bad ham så bønligt om følgende: Et stort vandfad, borsyre, glycerin m.m. fine, rene klude og gaze. - Han rystede (som altid) på hovedet og sagde: "Was wird Ivan Nikolaiischt sagen, wenn ich das erzähle", og jeg svarede: "Bitte, erzählen Sie das nicht". Og det gjorde han heller ikke, men jeg fortalte selv min onkel det hele senere, og fik absolut ingen "på hattepulden".

Alt blev bragt op på mit værelse, og ingen havde set noget. Lige udenfor indgangen til den store villa gik der altid vagt, en ældre mand, Kuschma, med en stor bidsk hund. Han kunne godt lide den danske Barisna, og gjorde alt, hvad jeg bad ham om, for ham var jeg også god imod, - selvfølgelig.

Jeg sagde til ham, at der i aften kom en ung kvinde, som jeg skulle

hjelpe med noget, "Du prøver ikke på at forhindre hende adgang op til mig", sagde jeg, "Og du vover heller ikke at skræmme hende med hunden", så kiggede han på mig, og så sagde han: "Njet, njet dorogaia Barisna", (kære frøken), jeg tror ikke, der var et eneste menneske på hele godset, som blev kaldt "kære" af personalet, det vovede man ikke, men ingen var bange for mig, og det var jeg meget glad for, jeg var jo også så ung.

Nå, aftenen kom. - Jeg sad spændt og kiggede efter min "patient", som jeg på lang afstand fik øje på. Det er næsten ikke til at beskrive, (det skal ses). Nærmest krybende kom hun, hunden gøede stærkt, men fik et rap, så tav den, hun var usandsynlig bange, skævede op og ned, drejede rundt om sig selv, og - ja, det var ynkeligt at se på, så jeg pilede ned ad de tæppelagte trappetrin, (ingen kunne høre mig) og kaldte på hende. Hendes søde ansigt blev et stort smil, da hun så mig. "Kom så, lille ven, nu skal du op til mig, og så skal jeg hjælpe dig, så dine arme og hænder kan blive raske", sagde jeg. Men nej, hun blev stående som en støtte, så sig omkring, kiggede stadig opad, og pludselig strålede hendes gode øjne, - hun havde endelig fået øje på helgenbilledet, som hænger overalt i Rusland, hos høje og lave, så gjorde hun Korsets Tegn, og så bøjede hun sig ned mod trappen, følte på trinene og strålede af glæde.

Da vi kom ind på mit hyggelige værelse, som var møbleret med grønt plyds, (dengang meget moderne) følte hun gentagne gange på stolene og smilede igen så sødt. - Så tvang jeg hende ned i en stol, men hun syntes, det var så smukt, at man ikke måtte sidde på sådan noget, som jo ingen af de stakkels, fattige og uvidende mennesker kendte eksistensen af.

Nå, så skulle jeg jo til at "spille læge". Meget, meget forsigtigt begyndte jeg at gøre hendes hårdt medtagne arme og hænder våde, det skar mig i hjertet, når hun krympede sig af smerte. Langsomt begyndte de i kødet fastsiddende avner at løsne sig, materie og blod var der nok af, aah, hvor havde jeg ondt af det lille forsmåte menneske. - Nyt rent vand måtte jeg ned efter, jeg turde jo ikke ringe på vores unge pige, ingen måtte vide noget om min "lægegerning". Hvor længe dette stod på, kan jeg selvfølgelig ikke huske noget om, men jeg kan huske, hvor rædselsfuld snavset min lille patient var, men køn var hun.-

Så beviklede jeg hendes arme, efter at have smurt dem ind, meget forsigtigt med ganske lidt glycerin, og så klappede jeg hende på kinden og sagde, at hun skulle komme igen i morgen efter fyraften. - "Nu er du da ikke bange for Barischna mere, vel?" sagde jeg til hende, hun svarede frejdigt: "Njet, njet, dorogaia Barischna". Inden hun gik ud ad døren, stod hun ganske stille og så beundrende på mig, så knælede hun ned foran mig, tog den yderste kant af min nederste del af kjolen, førte den op til sine læber og kyssede den. - Da kom jeg til at græde.-

Den næste aften og nogle flere gange kom hun igen, men da var angsten gået væk. Hun smilede så sødt til mig, var ikke spor nervøs, og det glædede mig meget. - Men mine slægtninge opdagede snart, at jeg havde "noget for", og de fik det hele at vide. Min sure og misforstående tante mente, at jeg var helt tosset, min onkel syntes, det var en god gerning, jeg havde gjort, men han havde nu aldrig hørt noget lignende før, i hvert fald ikke i Rusland. Men jeg var nu forøvrigt ligeglad, hvad de forskellige mente, for jeg var lykkelig selv, når jeg havde hjulpet en eller anden af de fattige og uoplyste mennesker.

Alle gode gerninger får man tilbagebetalt på den ene eller anden måde, det har jeg erfaret.

Men nu kommer her et lille efterspil. Min "patient" havde selvfølgelig fortalt sine venner og slægtninge om mig, og man regnede ud, med den ringe forstand de alle havde, at den unge "Barischna" fra et fremmed land var en helgen, når hun sådan kunne helbrede o.s.v

En dag, nogen tid efter denne episode, kørte min tante og jeg en lang tur. Da vi kom hjem, stod min onkel ude på en lille veranda, som var uden for hans kontor. Da vi ville stige ud, råbte han højt, (hvad han ellers

aldrig gjorde): "Rigmor, skynd dig at komme her op, så skal du få at se, hvad du har lavet", men han så ikke vred ud.

Jeg kilede op ad trappen og mit øje faldt hurtigt på en hel del arbejdere, kvindlige og mandlige, med små snavsede klude om arme og ben og hoved med.-De bad om hjælp fra den unge, fremmede Barischna, for hun måtte absolut være en helgen. Ak, ja-hvad skulle jeg gøre?. Så sagde onkel, at jeg skulle råbe ud til dem, at jeg ikke var nogen helgen, men kun en ung pige fra et andet land, og at jeg ikke kunne hjælpe dem, men at jeg havde lægende salve m.m. at smøre på deres sår, og det ville jeg gerne hjælpe dem med.- Men de skulle vaskes først.- Et dårligt øje eller øre eller ben kunne jeg jo ikke "reparere", men troen flytter jo bjerge, og den flyttede en hel del her, - heldigvis. Hvor havde jeg dog ondt af de stakkels uvidende mennesker, som blev behandlet så ussel.

Russernes største højtid er Påsken, der fastes jo i flere måneder inden Påske, og når så bønderne har overstået den strenge tid, og præsterne også, er de meget "løsslupne", de har en skik, som man forbavses stærkt over (altså udlændinge).

Min onkel havde fortalt mig, at når nu Fasten var forbi, kom præsten og degnen fra den nærmeste kirke med en hel del smådreng, som svingede røgelseskar frem og tilbage, så sang de for os, og så måtte de spise alt, og ligeså meget de kunne. (Og så kommer rosinen i pølseenden). Enhver som man mødte, lige meget hvor, på veje og gader, i huse, overalt, havde den skik, at der blev sagt: "Cristos vas Chris", det betyder: "Kristus er opstanden", så svarer modparten: "Vaistenes vas Chris", det betyder, "Ja, han er sandelig opstanden", og så, - ja så kommer der noget - uha - man kyssede hinanden lige midt på munden, og det var en meget stor fornærmelse, hvis man vægrede sig derved. - Arme Rima Svanowna, jeg var ikke glad.

Selvfulgelig benyttede min onkels medhjælper sig stærkt af den tossede skik. Har jeg aldrig fået kys før, så skal jeg love for, at jeg fik mere end nok, når Påsken meldte sig, det var jo den første, jeg oplevede, senere blev jeg mere klog, men slap dog alligevel ikke helt fri, det blev jo regnet for en stor fornærmelse, hvis man afslog. - Lidt forelsket var jeg da engang ved Påsketid, men min onkel passede meget skarpt på mig, - uha - det var en anden tid, end den jeg lever i nu.

Kun een gang følte jeg stærk hjemve, men det gik hurtigt over, jeg elskede de forsømte og fattige mennesker, som jeg hjalp på bedste måde. Når nogen slog dem med den lange "Knut", blev jeg helt desperat, og jeg var ikke bange for at "lægge mig imellem", som man sagde den gang. Brutalitet er afskyeligt.-

Ung var jeg, men ikke ængstelig, og det er jeg heller ikke nu, hvor jeg er gammel, jeg kæmper bravt imod uretfærdighed. Det gør meget ondt at blive gjort uret.

Jeg har nok helt undladt at fortælle lidt om, hvor i Rusland vi boede.

I Charkovs Guvernement i Sydrusland. - Der var meget langt til den nærmeste jernbanestation, man måtte køre en hel dag med "skifteheste" for at nå den. Vejene var ikke veje, men næsten noget ubeskriveligt. Undertiden kørte vi med Trojka, et smukt forspand med 3 heste, undertiden med 2. Det hændte, at hjulene sank helt ned i mudder og dyb sne, og det var svært for de stakkels dyr at få vognen på ret køl igen.- Men om vinteren kørte vi skønne ture, på slæde, selvfølgelig, i den høje og kridhvide sne. Vi var pakket ind, så vi lignede mumier, der kunne meget let blive 30 graders frost, men vejret var stille, ingen blæst, som vi har så meget af her i Danmark.

Engang kørte jeg med min rare onkel på en stor slæde, det var meget koldt, men helt uden blæst. Pludselig fik jeg smerter i mit ene øre, rigtige smerter, så jeg var ved at tude, og da jeg sagde det til onkel, sagde han: "Ja, lille Rigmor, det er frosset af". Jeg blev helt lamslået af skræk, men han trøstede mig med, at øret var der endnu, men det var en talemåde, de havde desangående.

Så gik det ligeså med min næse, og jeg gav mig til at græde bitterligt

af smerte - og af angst.- Så holdt vi stille, og onkel halede en flaske med petroleum frem nede fra slædebunden, hældte noget på en klud og gned mig både på øre og tud, som han sagde, så gik smerterne væk, og jeg var glad.- Da vi havde kørt lidt, skævede han hen til mig og sang: "Din tud, din tud, den ser fortrukken ud, den er jo rød og blå med store tri- kiner på". Melodien kendte jeg fra Danmark.

Min tante og onkels nærmeste venner var godsejer Popoffs. Han var en storsnudet og usympatisk mand, hans frue yndig. Der var fire døtre og to små sønner. Døtrene hed: Glafirs, Manja, Anna og Zinaida med tryk på i'et. Drengene hed: Goscha og Iwaska, (kælenavn for Iwan).

Glafirs og jeg blev meget gode venner, hun malede smukt og spillede klaver, jeg havde en pæn, det sagde man, lille sangstemme (sopran), så vi havde mange, mange dejlige oplevelser sammen. Hun lærte mig russisk, og jeg lærte hende lidt dansk. Vi klarede os ellers fra begyndelsen med skole- tysk. Hun fandt, at vort sprog var ubeskriveligt svært at lære. - Jeg lærte hende et lille vers, som hun udtalte sådan:

Skauen glemerr sin onge Maj
unter Vinterrstårmerne vil-de,
men glemme Daj, de kan jaj ej
før glemmer Strømmen sin Kilde.

Fru Popoffs broder, baron von Rahden, var ofte gæst i sin søsters hjem. Så blev der altid sendt bud (ridende) efter mig. Baronen var nemlig tysk af fødsel og havde vældigt mod på at lære sig ordentligt tysk, jeg kunne jo kun det, man kaldte skoletysk. Ofte var jeg en uge, eller længere hos Popoffs, og vi morede os strålende, alle vi unge piger. - Når jeg så kom hjem igen, onkel kom altid og hentede mig med sin vogn, var "tante Surberg" stramtandet, hun var egentlig aldrig glad, for hun kunne ikke lide Rusland og lærte jo heller aldrig at tale sproget blot nogenlunde.

At hr.Popoff helt igennem var en usympatisk mand (nærmest ækel), kan følgende bevise.

Jeg var på besøg hos dem engang og overnattede selvfølgelig der. Alle var gået til ro, kun Glafira og jeg ikke. Hr. og fru Popoff havde hver sit soveværelse.-Ingen anede, at vi to piger ikke var i seng endnu, og da jeg gik ud fra Glafira's værelse og henad en lang gang, så jeg den stor- snudede og ækle godsejer Popoff skubbe en af tjenestepigerne ind på sit soveværelse, at stritte imod var fuldkommen håbløst, så havde hun nemlig fået klø. Om han havde set mig, anede jeg ikke, men jeg fortalte Glafira det, og hun var slet ikke forbavset. Hun sagde: "Vi har jo to unge piger, den ene til Mamma, den anden til os piger, og dem begge til Pappa. " De bar de klangfulde navne, Stinka og Finka, og var meget unge. Om dagen slog man dem, om natten misbrugte man dem.-Det harmede mig, og jeg pønsede på hævn, jeg kunne lide at blæmere ham på en eller anden måde, det hovne mand- folk.-

Hævnen kom snart. En søndag fandt han på, at vi alle skulle i kirke, der blev spændt for, og vi kørte i en meget mærkelig vogn, stor og bred, med ryggen til hinanden, det var sommer.

I russiske kirker findes ingen siddepladser, alle står, det er da vist sådan endnu, jeg har aldrig været i den russiske kirke her i København. Alle knælede i dyb ærbødighed, hr. Popoff slog ustandselig kors for sig, (den hykler) og sang så det rungede. Alle bukkede og skrabede for den hovne fyr. Jeg har glemt at berette om følgende:

På vejen til kirken var der en stor, åben mark, al jorden der til- hørte Popoff. Der havde to unge forhutlede mænd slået 3 pæle ned i jorden og hængt en gryde op,-det var i fastetiden,-de ville lave et lille bål og koge lidt grød. Popoff blev rasende, fordi sådan et par bondekarle turde vove sådan noget, han befalede kusken at holde og med tordenstemme råbte han: "Hvor tør I vove at betræde min jord, hvis I ikke er borte, når jeg kommer tilbage, så skal I få min Knut at smage", og meget mere sagde eller hvædede han, det uhyre.

DA vi kom tilbage, så jeg fra ret lang afstand, at de to fattige fyre var der endnu, de var begyndt "at pakke sømmen". Popoff var rasende.- VED fodenden af vognen lå en lang pisk, som er meget vanskelig at beskrive. Når man vil slå med den, ruller snerten sig langt ud, og den kan nå meget langt. Den skulle de to stakkels, fattige fyre straks få at smage, men Rima Iwanovna var fræk som en slagterhund, idet jeg greb om håndtaget af pishen med alle mine kræfter og råbte højt: "Har De ikke lige været i kirke og knælet for Gud og bedt om syndsforladelse", og hvad jeg mere sagde, kan jeg ikke huske, men jeg rystede og ville græde, men min veninde Glafira, hans datter, trøstede mig, hans hustru og en datter til skældte ham ud, men intet bed på det uhyre.- Mig elskede han ikke, det ved jeg. Kusken var vant til den slags hæslige episoder.- DA jeg senere fortalte min onkel om det passerede, sagde han, at jeg var "lidt for dristig" og måske fik jeg lidt "skældud", det kan jeg ikke huske.

I året 1896 blev det store gods solgt, og vi flyttede op i Voronesch Guvernement, (det nye gods hed "Chanair") det lå syd for Moskva.

Ejeren var en ung fyrste ved navn "Mescherski",- (de fleste russiske navne endte med "ski").

I villaen hvor vi boede, var der mange værelser, eet var særlig elegant, det stod altid parat til fyrsten, han kunne finde på at telegrafere ved dag eller nat angående sin ankomst.-Så stod hele huset "på hovedet". Engang kom han helt uanmeldt.

Jeg havde det hverv, hver dag at skulle tilse hans værelse, og jeg elskede at føle på og stryge med hånden hen over de pragtfulde edderdunsdyner med silkebetæk, noget så elegant havde jeg nu da ikke set før.

Engang kom der telegram til onkel, fyrsten meldte sin snarlige ankomst. Hele godset m.m. stod omtrent på hovedet. Men trods mange forbud havde jeg ret mig for, at jeg ville se den unge smukke fyrste, og at han også skulle se mig. Jeg var nu ikke så indbildsk, at jeg kunne tro, han ville nedværdige sig til at tale med mig, men jeg ville "møde" ham et eller andet sted.

Vi havde en lille ulveunge spærret inde i et rum i den store gård, een af folkene havde fanget den, og den interesserede jeg mig stærkt for.

HVER dag var jeg ude at kigge til den og fodre den. Min tante havde forbudt mig at gå derhen og derhen for ikke at "rende på" fyrsten. Så spurgte jeg, om jeg da heller ikke måtte gå ud i gården."Jo", sagde hun, "selvfølgelig må du det, du må kun ikke "løbe på fyrsten", og i den store gård kommer han bestemt ikke".-Men skæbnen ville det anderledes.-

I gården stod en meget stor pumpe, og på kanten af den sad "Hans Højhed", en smuk, høj mand, han havde en cigaret ("Papyros", som det hedder på russisk) i munden og "pulsede" godt. Jeg kniktede for ham og sagde: "Strasstuidi", (god dag) så rejste han sig op, gik hen imod mig og spurgte, hvem jeg var. Da jeg havde fortalt ham det, sagde han, at han kunne så godt lide Danskerne. HVad han ellers spurgte om eller måske fortalte, har jeg fuldstændig "svedt ud".

Jeg har aldrig hørt til de mennesker, som blev så voldsomt imponeret, fordi en kongelig person eller en anden "højtstående" taler til een.- Vi er jo alle mennesker skabt i Guds billede, og vi kan jo nu engang ikke alle komme til at ligge på den øverste hylde. - Godhed er bedre end skønhed.-

Efter et års ophold i Rusland talte jeg (efter sigende) et næsten rent russisk. Det er et meget svært sprog at lære, synes jeg, men det faldt mig ret let den gang. HVad man i ungdommen nemmer, man ej i alderdommen glemmer, sådan siger man jo, men det passer nu ikke helt. Det tyske sprog tror jeg nu ikke, jeg kan glemme, men der levede jeg jo også i 12½ år.

Og Gud være lovet, at jeg ikke bor i Deutschland mere. I Danmark er jeg født, og der har jeg hjemme, og her skal jeg også dø, men jeg vil så gerne leve endnu i mange -år, jeg er i kontakt med så mange unge mennesker, som forsøder min tilværelse. Bliver man svigtet af sine allernærmeste, får man kærlighed, godhed og tak af sine venner.-Sådan har jeg det.

Og her kommer så min sidste beretning om mit liv i Rusland, eller om det, jeg endnu kan huske fra den gang.

I året 1898 (vistnok i begyndelsen af året) fik min onkel besked om, at et jernbaneanlæg i nærheden af godset skulle anlægges, og at en ingeniør ville ankomme for at "sondere terrænet". Vi var alle spændte på, hvad der nu skulle ske, og jeg glædede mig meget, selskabsmenneske, som jeg jo altid har været, - nå, ingeniøren kom, med "følge", der skulle jo måles op og ned og planlægges og meget mere.

Manden hed Barissoff, var et meget sympatisk og selskabeligt menneske, som min onkel kom til at synes vældig godtom, de blev helt fine venner, han var jo meget yngre end onkel, men de forstod hinanden så godt.

De kørte ud sammen, målte op, tegnede og noterede så det kunne forslå noget. - Af og til fik jeg lov til at køre med dem ud, og flere gange var jeg alene ude at køre med Barissoff. Vi snakkede sammen om løst og fast, og han ville meget gerne høre om Danmark, det lille, bitte land, som var så fredfyldt og hyggeligt.

At han var en meget velhavende mand, kunne man mærke på så mange måder, skønt absolut ikke pralende (sjælsdannede mennesker praler jo aldrig). - Da han havde været hos os et par måneder, eller måske mere, det kan jeg ikke nøjagtigt huske, skulle han rejse et eller andet sted hen, men skulle komme igen snarest sammen med nogle mennesker, som "skulle se på sagerne", og så skulle arbejdet begynde.

Da han var rejst, blev der så underligt stille i huset, vi savnede vores nye og hyggelige ven. - Nå, han kom så igen og havde gaver med til os alle. Lidt efter lidt kunne jeg mærke, at han interesserede sig lidt vel meget for mig, men jeg gjorde gengæld, det lille hjerte var så uroligt. Så en dag, da han havde haft en længere samtale med min rare onkel, bad han mig om en samtale med mig. Og så fortalte han, at han havde tabt sit hjerte til mig, o.s.v.

Lidt beklemt om hjertet sagde han: "Jeg ejer mange kulminer og kan byde Dem, kære Rima Iwanovna, alt hvad De kan ønske Dem, men vi skal bo i ...Sibirien. De kan komme til Danmark, når det kan passe Dem, og kan få alt, hvad De kan ønske Dem, (og Gud ved, hvad han sagde mere)-men - vi skal bo i Sibirien".

Forelsket var jeg i manden, det var en kendsgerning, men så forelsket var jeg altså ikke, at jeg straks "slog til", som man siger. Vi talte sammen med onkel om det, og hvad han sagde, kan jeg såmænd ikke huske nøjagtigt, men min tante mente, at jeg måtte da være tosset, hvis jeg afslog sådan et tilbud.

Men så skrev jeg hjem til mine forældre og spurgte dem om deres mening og råd og fik til svar: "Når du spørger os, kan kærligheden til den mand ikke være stor nok. Bedrøvet vil vi selvfølgelig blive, hvis du kommer så langt væk fra os, men direkte forbyde dig det, kan og vil vi ikke". Nøjagtigt kan jeg ikke huske mere om det.

Barissoff var bedrøvet, han blev så tavs. Nogle måneder senere havde jeg en længere samtale med onkel, og han syntes, at nu var tiden inde til, at jeg vendte hjem til det lille Danmark. Jeg skaffer dig et pas snart, og så siger du farvel til Rusland. - Onkel var ikke vred, men meget tankefuld, jeg havde gennem årene følt, at han var glad for mig, og jeg gjorde gengæld.

Så begyndte vi at pakke mine ejendele sammen, og den store træpuf blev snart fyldt op. Og en dag ankom så mit Pas, og afskedens time nærmede sig stærkt. Jeg blev så en aften kaldt ind på onkels kontor, og han havde meget at berette. Ordret kan jeg selvfølgelig ikke huske, hvad han sagde, men noget af det har jeg ganske tydeligt endnu i erindring.

Han sagde bl.a.: "Rigmor, når du nu skal rejse alene hjem, vil jeg formane dig meget bestemt til ikke at give dig af med noget somhelst fremmed menneske. Du skal rejse til Libau, og for tiden florerer der en økel slavehandel. Elskværdige og indsmigrende unge og ældre herrer gør alt for at få kontakt med unge kvinder. Kommer de i sådan en uslings kløer,

er de fortabt for hele livet. Du må ikke give dig i snak med nogen". Og meget mere fortalte onkel, bl.a. hvor disse unge kvinder blev sendt hen. Jeg var vist lidt rystet, men lovede på det bestemteste at gøre, som onkel havde sagt. Da jeg forlod hans kontor, havde han tårer i øjnene, og hvordan jeg havde det, vil jeg beholde for mig selv.

Et par dage efter sagde jeg farvel til mange. Slægt og venner, mange af mine fattige, mishandlede venner, min kære kælehest, hundene og kattene, og jeg græd så bitterligt, skønt jeg, trods alt, glædede mig i det stille til at gense mine gode forældre og søskende og venner. Men jeg vidste jo, at jeg aldrig kom til at besøge det store land mere.

Rejsen gik udmærket. Min store kuffert kom ombord på det skib, som lå og ventede på passagerer og rejsegods. Snart skulle vi vel lette anker, så kom tolderne om bord og skulle se vore Pas. Jeg rakte smilende mit Pas hen til toldereren, som kiggede på det, bladede lidt rundt med det, så på fotografiet og sagde så: "Det kan De ikke rejse hjem til København på". Hvad jeg sagde, kan jeg ikke huske, men jeg blev bundulykkelig selvfølgelig. - Så trådte kaptajnen til. Han forklarede mig, at det var ikke stemplet, som det skulle være, og at alt var meget strengt for tiden angående pas o.s.v.

Igen måtte jeg have det lille lommetørklæde frem, jeg har ellers aldrig været en "Tudesøren", men her følte jeg mig så ulykkelig, som jeg slet ikke kunne forklare. Penge havde jeg kun meget få af, og den frygtelige angst for slavchandelen, som min onkel havde sat i mig, gjorde, at jeg følte mig meget ulykkelig.

Kaptajnen talte med en herre, som stod oppe på dækket, de så begge to hen på mig, bladede i en bog, kiggede på passet og kom så hen til mig. Kaptajnen sagde: "Må jeg præsentere Dem, frøken Høybye for denne herre, hr. Christiansen, han er svensk, norsk, dansk konsul og vil gerne prøve på at hjælpe Dem, han har stor indflydelse på mangt og meget. Vi ligger her i havnen et par timer endnu, så nu overgiver jeg Dem til konsulen".

Selvfølgelig tænkte jeg hele tiden på, hvad min onkel havde sagt: "Gå ikke med nogen, m.m."

Det sagde jeg rent ud til ham. Så legitimerede han sig, og vi gik fra Skibet. Jeg var ikke glad. - Men hans vogn holdt tæt ved skibet, hans kusk sprang ned og lukkede døren op for os samtidig med, at han stirrede aldeles forbløffet på mig. - Så kørte vi hurtigt, kom til en bred gade, hvor vi gjorde holdt foran en stor bygning. Gik begge derind.

At konsulen var kendt og agtet, så man straks, han lagde sit pas frem og sagde en hel del på tysk. Efter megen snak frem og tilbage, sagde den herre på kontoret: "Nein, das lässt sich nicht machen, ich darf nicht".

Så ud ad døren, og så sagde hr. Christiansen: "Vi har een udvej endnu, vi skal ikke tabe modet, vel?" - Og så op i vognen og af sted til en anden stor bygning. Der gik det akkurat ligeså. Så kørte vi tilbage til skibet, hvor kaptajnen stod og ventede på os, det var i sidste øjeblik, for nu skulle man "lette anker". Men den sympatiske kaptajn sagde til mig, at jeg ganske roligt kunne tage imod konsulens hjælp og trøst, for han var en meget kendt og afholdt mand i Libau.

"Hvad med min store kuffert", fik jeg da lige sagt, inden skibet lettede, "der har jeg jo hele min garderobe". - "Skibet fanger, lille frøken", svarede kaptajnen, - og så lettede de.

Hvordan jeg følte mig kan vist ikke beskrives. - Jeg vidste hverken ud eller ind. "Nu må jeg tale lidt med Dem, lille frøken Høybye", sagde konsulen "Nu afsender jeg et telegram til Deres forældre og beroliger dem, jeg skal nok ordne alt på bedste måde for Dem, men der går først et skib til København om en uge, så De må altså blive her en hel uge. - Jeg er ungarl", sagde han, "har et ret stort hjem, men jeg har en ældre, dygtig husjomfru, som passer mit hjem, og hun vil jo nok gøre meget store øjne, når jeg kommer hjem med en ung pige på Deres alder, - det har hun ikke oplevet før". (Glad var jeg ikke).

Nå, vi ankom så til bestemmelsesstedet, og jeg kan forsikre om, at "Husalfen" gjorde store øjne, men ikke smilende. Da konsulen havde fortalt hende om mig, så han smilende på mig og viste mig så et yndigt, lille gæsteværelse. Der kom blomster på bordet, og jeg fik en dejlig seng at ligge i, og "Husdamen" og jeg blev fine venner. Der blev skrevet et udførligt brev hjem til far og mor, og inden jeg så mig om, var der gået en uge.- En vidunderlig uge.-

Hr. Christiansen tog mig med ud på dejlige ture, og han morede sig meget, når vi i den åbne vogn, mødte nogle af hans bekendte, de stirrede på mig og kunne selvfølgelig ikke begribe, hvem jeg var.

Han var fuld af sjove påfund for at gøre "vennekredsen" nysgerrig.- Jeg var jo også meget yngre end han, men hos mig var humøret også i orden.

Så var det lørdag igen, og jeg havde fået passet i orden, alt ordnede min rare konsul, han kørte mig ned til havnen, forstrakte mig med penge, og jeg havde oplevet en hel del i Libau. - Et lille eventyr rigere.-

Og ved afrejsen sagde han: "Det har været en dejlig uge, lille frøken Høbyby", hvad han sagde mere, beholdt jeg helt for mig selv. - Men gentleman, det var han.

Sådan endte min Ruslandsrejse, som strakte sig over godt og vel fire år. Ondt og godt har jeg set, og en enorm klasseforskel.

-o-o-o-

Da min far skrev til konsulen og takkede ham så mange gange for alt, hvad han havde gjort for mig og bad ham om en regning for udgifterne, fik far et nydeligt brev fra ham, men han ville absolut ikke høre tale om udgifter, - det havde været ham en glæde at have mig som gæst en hel uge.

Nogle år senere besøgte konsulen os om sommeren, han var lige "en svip" i København, som han sagde. - Flere år efter skrev jeg til ham for at høre, hvordan han levede, men jeg fik ikke svar fra ham, men fra en ven af ham, som meddelte mig, at han var død.

Manden med leen er en ækel fyr, og han er grådig - løbe fra ham kan INGEN.-

Det var en meget stor forandring for mig at være hjemme i vort hyggelige, lille Danmark. - Alt var jo så småt, syntes jeg, mine forældre var så helt anderledes end Russerne (selvfølgelig).

Mit barndomshjem, som jeg ellers havde været så glad for, forekom mig så lille og beskedent.

Da jeg vistnok har været lidt sur og misfornøjet, og det så absolut ikke passede min far, sagde han til mig: "Så, min pige, nu kan vi ikke have dig gående herhjemme længere, nu må du se dig om efter en stilling". Så fik jeg fat i en avis, og jeg faldt over en annonce sålydende:

Dannet ung pige, fra et godt hjem,
søges som barnejomfru, må være absolut
sund og rask. Læge Thorkild Schou, Frederiksberg.

Jeg søgte stillingen og fik den.

Det var prægtige mennesker. Lægen meget optaget hele dagen, han havde en kvindeklinik i Smallegade, som dengang var meget kendt, hans svoger dr. Bilsted var hans kompagnon. - Fru Schou meget svagelig, så hun tog sig meget lidt af børnene, der var fire. Der var jeg i et par år, så kunne man undvære mig. Der var kokke- og stuepige. Flere år efter havde jeg forbindelse med den dejlige familie. - Så måtte jeg søge mig et nyt job. -

En iøjnefaldende annonce så jeg en dag i "Dagens Nyheder", den havde følgende ordlyd:

Ung pige fra et godt hjem søges som
barnejomfru, een som før har haft stilling
i et lægehjem vil blive foretrukket.

Grosserer E.B. Salomon, Stockholmsgade 55, 2. sal.

Jeg cyklede fra Vesterbrogade 170 ud til den "vise Salomon". - I en lang korridor var der sat stole ud, og der sad ikke så få unge piger som ansøgere.

En af dem kom ud, og den næste gik ind; Lidt efter kom hun også ud, rystede på hovedet, men sagde ikke et ord, da tænkte jeg: "Nu stikker du også af, Rigmor, for dette her tror jeg ikke, du har tålmodighed til at vente på". Der var en 6-8, eller måske flere (tallene husker jeg selvfølgelig ikke korrekt) unge piger, som altså skulle ind, før det blev min tur.- Så stak hr. Salomon hovedet ud ad døren og spurgte, om her var nogen af de unge piger, som havde været ansat i et lægehjem?-"Det har jeg", sagde jeg, så bad han mig komme ind.

Efter en ganske kort samtale spurgte han mig, om det kunne lade sig gøre at ringe til Schous Klinik, da han meget gerne ville vide "lidt om mig". Han talte med lægen, vendte sig om imod mig og sagde: "Ja, så er stillingen Deres, hvis vi ellers kan komme til en forståelse".- Det kom vi hurtigt, men jeg undrede mig selvfølgelig meget over slet ikke at se hans frue, og jeg spurgte om forskelligt. Så sagde han: "Vi har mistet tre små piger, kort efter hinanden, og det har taget så voldsomt på min hustru, at hun er blevet "underlig". Hun kan f.eks. ikke tåle at se en blomst, og hun giver sig aldrig af med børnene, - desværre".

Nå, jeg mente jo nok, at jeg kunne tumle børnene, der var tre piger nu igen, på een betingelse, at jeg fik fuldmagt til det, og det fik jeg.

Den mindste var ca. fire år, så een på 6, og den ældste på 8. Deres mor tog sig aldrig af børnene, dem overlod hun fuldstændig til mig; Efter ca. et års forløb blev jeg træt af min dødkedelige gerning og sagde min stilling op.

Så søgte jeg ind på telefonsentralen, som dengang lå i Yorks Passage. Efter en prøvetid blev jeg ansat på hovedtelefonstationen med 20 kr. i gage pr. måned, efter to års forløb søgte jeg til provinsafdelingen, hvor jeg fik 40 kr. i gage, der var jeg også i to år, så to år til på nummerkontoret, hvor der var rart at være, og så sagde jeg farvel, for jeg skulle nemlig gifte.

Det tyske sprog beherskede jeg helt godt, det lærte jeg jo i Rusland.- I året 1906 ankom det store, tyske kejserskib, navnet har jeg desværre glemt, (nej, nu kom det lige frem i min hukommelse) det hed "Hohenzollern", et kæmpestort, pragtfuldt skib, naturligvis. Der var tilsat mange telefonforbindelser til skibet, men der var kun så få, som kunne klare sproget. "Skolde tysk" kunne vel mange; men sådan rigtig klare sproget kneb det vel nok med. Jeg meldte mig nu ikke. Men lørdag d. 17/2 fik jeg et telegram fra telefonselskabet, som lød sådan:

VIL DE TAGE TJENESTE I MORGEN SØNDAG FRA 2 TIL 8 FOR AT PASSE 805
KEJSERSKIBET? SVAR BETALT. FORSTANDERINDEN.

Telegrammet har jeg opbevaret.- Selvfølgelig sagde jeg "Ja".

Jeg mødte i god tid på Centralen, og fik af min forstanderinde besked om mangt og meget, det måtte jeg gøre, og det måtte jeg endelig gøre,- først og fremmest være hjælpsom med oplysninger og måske med råd, og "den venlige stemme har De jo selv, frøken Højbye, så held og lykke med foretagene sådan endte hendes "lille tale".

Og jeg var spændt på, hvordan det skulle gå. Klokkerne 2 begyndte "forestillingen".

Det var det mest utrolige, jeg blev spurgt om, og det vältede ind med komplimenter til mig: "Wie sprechen Sie doch gut, lieben fräulein, sind Sie in Deutschland gewesen?" Den sætning hørte jeg tit, og jeg måtte hver gang sige: "Nein, aber in Rusland".

Flere gange blev jeg spurgt om, hvor der boede een, som skulle hedde "ERDBERANDERSEN" - Jordbær Andersen - som jo dengang var kendt for sin prægtige jordbærkælder i Vimmelskæftet", Hvor ligger Hovedbanegården? Hvor er der en meget fin bager, Hvor er Thorsvaldsens Museum? Hvor er Zoologisk Have? o.s.v., i det uendelige. Meget skuffede var de, som mente, at man kunne spise jordbær i februar.- Når jeg sagde, at det også i København var umuligt, svarede de, at det havde de hørt, man kunne.

Utallige gange blev jeg spurgt om mit navn, og mange gange fik jeg invitationer til både det ene og det andet.- "Er De forlovet, fräulein,

eller er De ledig?, De har sådan en sød stemme" o.s.v.

Jeg kan huske, at jeg til en meget ihærdig mand sagde, at jeg var gift og havde 6 børn, men den ville han ikke hoppe på.

Da klokken var otte, blev jeg afløst af en såkaldt "ellevedame", en dame, som altid havde tjeneste fra 8-11, og glad var jeg, for jeg var meget træt, men en morsom og interessant oplevelse havde det nu været. Da jeg kom hjem, måtte jeg jo berette om mine oplevelser "pr. telefon", mine forældre morede sig over det.

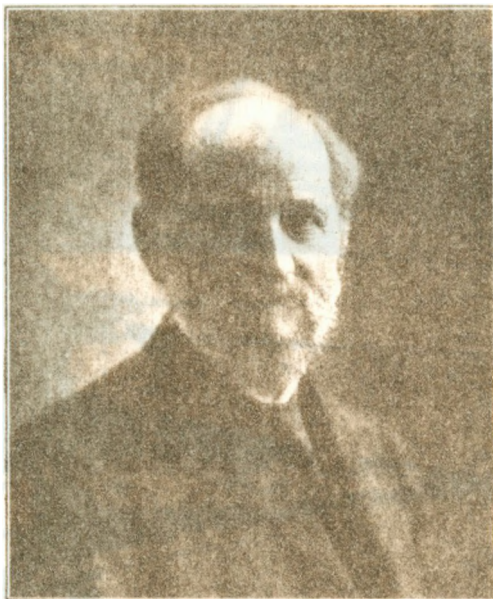
-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

"Jeg håber at sammen med Frk.Larsen, Rosengården, og Fru Trude Jacobsen kan fuldføre hendes beretning, især erindringerne om Carlsberg og Carl Jacobsen"

22/12-1960

signeret E.Andrup

(Hvem de 3 nævnte damer er, aner jeg ikke - ie)

Dødsfald.

Den 12. Februar mistede vor Forening et af dets ældste og mest trofaste Medlemmer, idet pensioneret Maskinmester ved Carlsberg Bryggerierne Hans Nielsen Høyby efter et smertefuldt Sygeleje afgik ved Døden.

Bisættelsen fandt Sted fra Krematoriet paa Bispebjerg, hvor en stor og trofast Vennekreds viste ham den sidste Ære.

Høyby var født i Nyborg den 8. Februar 1847, lærte hos Smedemester Pihl samme Sted og kom som ung Svend til København og arbejdede en kortere Tid, hvorefter han rejste hjem til sin Fødeby for at aftjene sin Værnepligt.

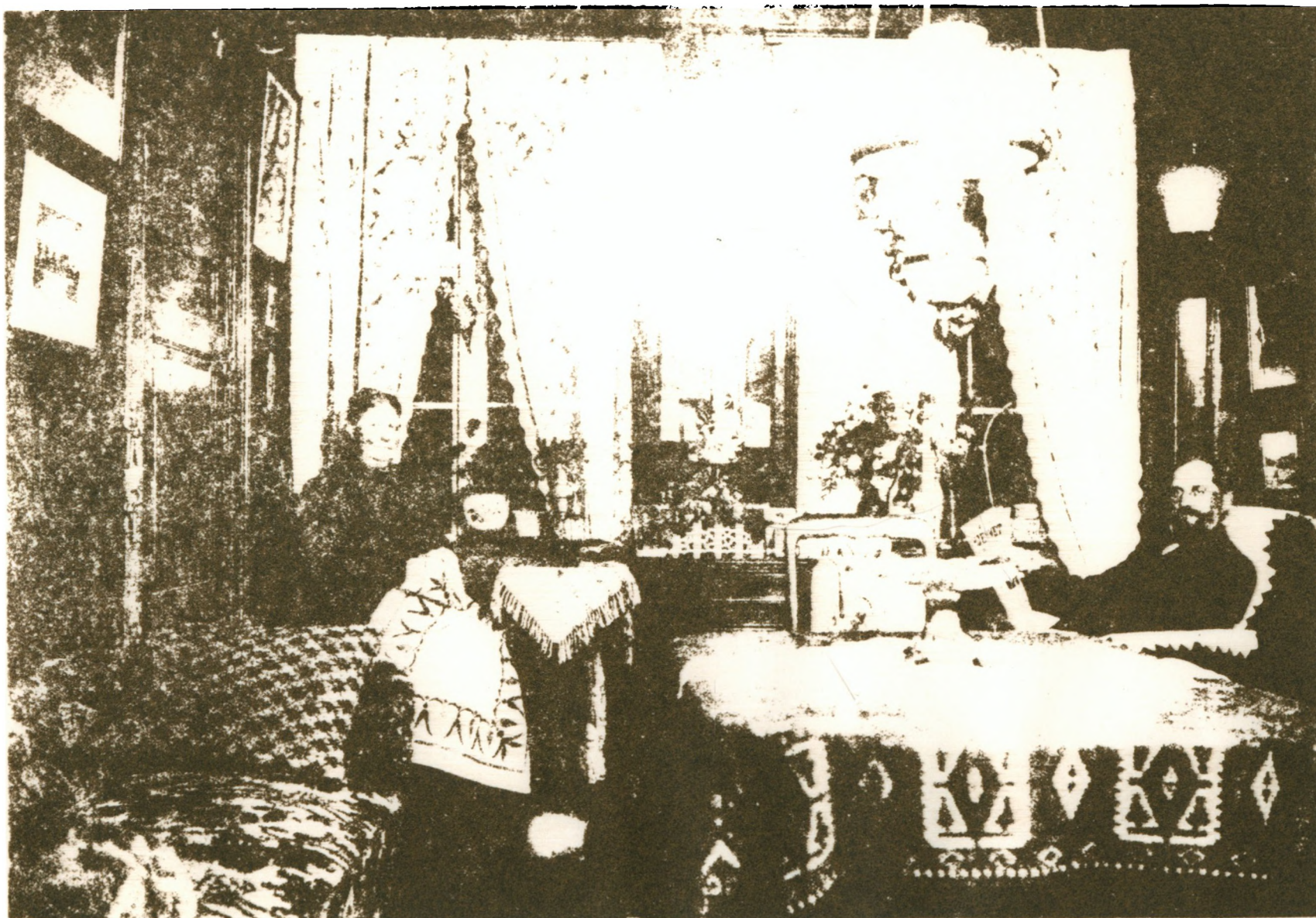
I Aaret 1875 blev Høyby antaget hos Firmaet Hellerung og Hauberg, hvor han var i 3½ Aar. Det meste af den Tid gjorde han Tjeneste som Maskinmester paa Sønderø Vandværk.

Den 1. Februar 1879 blev han antaget paa Bryggeriet Ny Carlsberg, hvor han virkede i 33 Aar og var æret og agtet af alle som kom i Berøring med ham.

Høyby var et sjældent retsindigt og hjertevarmt Menneske.

Ære være hans Minde.

L. L.

Hans Nielsen Høybye og hustru i hjemmet, Vesterbrogade, København. Fotograferet engang i 1890-erne.